

resurse spirituale

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

Nr. 53 - 2022

ASIGURAREA UNEI MOȘTENIRI PLINE DE EVLAVIE PRIN VIEȚILE NOASTRE

Căsnicie sănătoasă, slujire sănătoasă
Marvin Gilbert | 3

Niciodată să nu irosești o criză
Ed Stetzer | 6

Cum să-ți ajuți semenii să-și ajute semenii
Jonathan Pitts & Chris Colvin | 12

Cincizecimea ca paradigmă
Robert P. Menzies | 17

Ajutor, am copii la slujbă!
Manny Melendez | 21

Cele trei C-uri ale inovației în lucrarea cu tinerii
Kara Powell și Steve Argue | 23

Etica păstoririi online
John Davidson | 25

Chiriași sau proprietari?
Jill Fox | 27

Cum să le slujești celor care se gândesc să se sinucidă
Jared Pingleton | 31

Cum să nu te epuizezi
Les Welk | 36

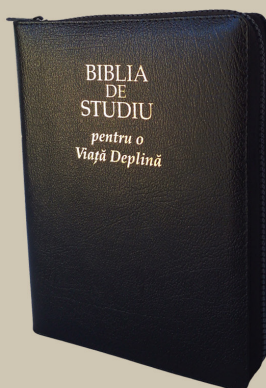
REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

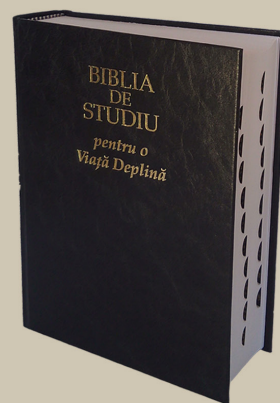
BIBLIA DE STUDIU pentru O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.177.636; 0771.746.787
E-mail: edituralife@gmail.com,
Website: www.liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

CĂSNICIE SĂNĂTOASĂ, SLUJIRE SĂNĂTOASĂ

de Marvin Gilbert

Patru
modalități de
a-ți îndeplini
chemarea
ca slujitor,
curtând
persoana
cu care
te-ai
căsătorit.

Pastorii sunt niște căutători pricepuți. Ei caută vizitatori, personal înalt calificat și creștere în general. Majoritatea îi caută pe cei pierduți din comunitățile lor. Alții caută studii superioare sau alte calificări. Dar cum rămâne cu soțiile lor?

Slujirea este cu siguranță un scop demn. La fel și căsnicia sănătoasă. Din nefericire, mulți pastori căsătoriți pun preț pe slujire în detrimentul căsniciei – și, fără excepție, atât familia, cât și biserica au de suferit. Iată patru modalități de a-ți îndeplini chemarea ca slujitor, curtând persoana cu care te-ai căsătorit:

1. Acordă prioritate căsniciei

Pune relația cu soția pe primul loc în viața ta. Curtează-ți soția și când ai sentimente romantice față de ea, și când nu ai. Curtează-ți soția și când este ușor, și când nu este.

Adevărata curtare este un act de voință. Este o alegere – una care reflectă întotdeauna valoarea căsniciei tale. Cu cât prețuiești relația mai mult, cu atât mai trainică devine căsnicia – și ea este temelia viitoarei voastre lucrări împreună.

După 48 de ani de căsnicie, știu că sunt la înălțime (la fel și în căsnicie) când îmi curtez soția cu dragoste. E-adevărat, ea mi-a spus deja „da” cu mulți ani în urmă. Prețuiesc momentul acela din urmă cu aproape o jumătate de secol, oficiat la First Assembly din Caldwell, Idaho.

Curtarea soției tale nu este doar o altă sarcină din agenda ta și așa prea încărcată... Este un mod de viață care oglindește inima lui Dumnezeu.

Dar ce-mi doresc să aud mai mult este următorul „da” al soției mele – aprobarea năzuințelor împărtășite, a scopului slujirii noastre, a dragostei, a relației, a prezentului și a viitorului nostru. Trebuie să urmăresc în mod activ acel „da”. Îmi disprețuiesc soția și îmi periclitez căsnicia când presupun că aprobarea ei îmi aparține deja.

2. Cum ți-e vorba să-ți fie și fapta

Curtarea intenționată și tandră a soției tale nu este o activitate egoistă, care n-are nicio legătură cu slujirea. Curtarea nu trebuie să concureze cu slujirea; curtarea este slujire!

Ori de câte ori predici, tu chemi oamenii la o relație personală și intimă cu Dumnezeu care îi curtează atât pe sfinți, cât și pe păcătoși. Ascultătorii vor înțelege mult mai ușor adevărurile acestea când vor vedea că pui curtarea plină de tandrețe pe primul loc în căsnicia ta.

Pastorii predică adesea despre probleme legate de familie și căsnicie. Când dragostea dintre un pastor și soția lui este profundă, tandră și pasională, biserica va ști. Soția ta fericită și profund satisfăcută va valida predicile tale pe tema căsniciei.

Însă curtarea soției tale nu trebuie să fie o altă sarcină în agenda ta și așa încărcată. Trebuie să fie un mod de viață care oglindește inima lui Dumnezeu. Biblia ridică sus ștacheta căsniciei prin faptul că-L numește pe Isus Mire, iar Biserica, Mireasa Lui.

Noii convertiți care au puține exemple pozitive de căsnicie în viața lor trebuie să vadă cum arată o căsnicie biblică și sănătoasă. Modul tău de viață și căsnicia ta vor răspunde la inevitabila întrebare: „Pastorul acesta împlinește ce vorbește?”

3. Investește în relație

A-ți curta nevasta înseamnă a căuta oportunități de a-ți exprima dragostea și adorarea. Fie că o inviți la cine romantice, sau că-i trimiți mesaje pline de tandrețe, sau că îi faci cadouri surpriză, prin faptul că investești în mod deliberat în căsnicia ta o înștiințezi pe soția ta cât de mult prețuiești relația voastră.

Fii creativ și spontan. Ce contează cu adevărat pentru soția ta? Caută modalități noi de a vorbi inimii celei pe care o iubești.

În urmă cu câteva săptămâni, i-am spus soției mele în timp ce ne aflam pe drum:

– Vreau să îți fac o baie!

Ea s-a uitat șocată la mine până când i-am explicat ce intenționez de fapt. Fără să mă gândesc dinainte, decisesem să o „scald” în declarații de apreciere. În următoarele cinci minute sau cam așa ceva, i-am mărturisit cât de mult o prețuiesc și o respectam și cât de recunoscător eram pentru înțelepciunea, bunătatea și gingășia ei.

De fiecare dată când mă opream, soția mea era dornică să-mi dea de înțeles că pot continua. Sunt în permanență uimit cât de mult schimbă lucrurile chiar și cel mai simplu gest pe care-l fac. Chiar dacă gestul pare prostesc, ea știe că-i curtez inima... din nou. Și ea mă aprobă cu afecțiune.

4. Transmite mai departe

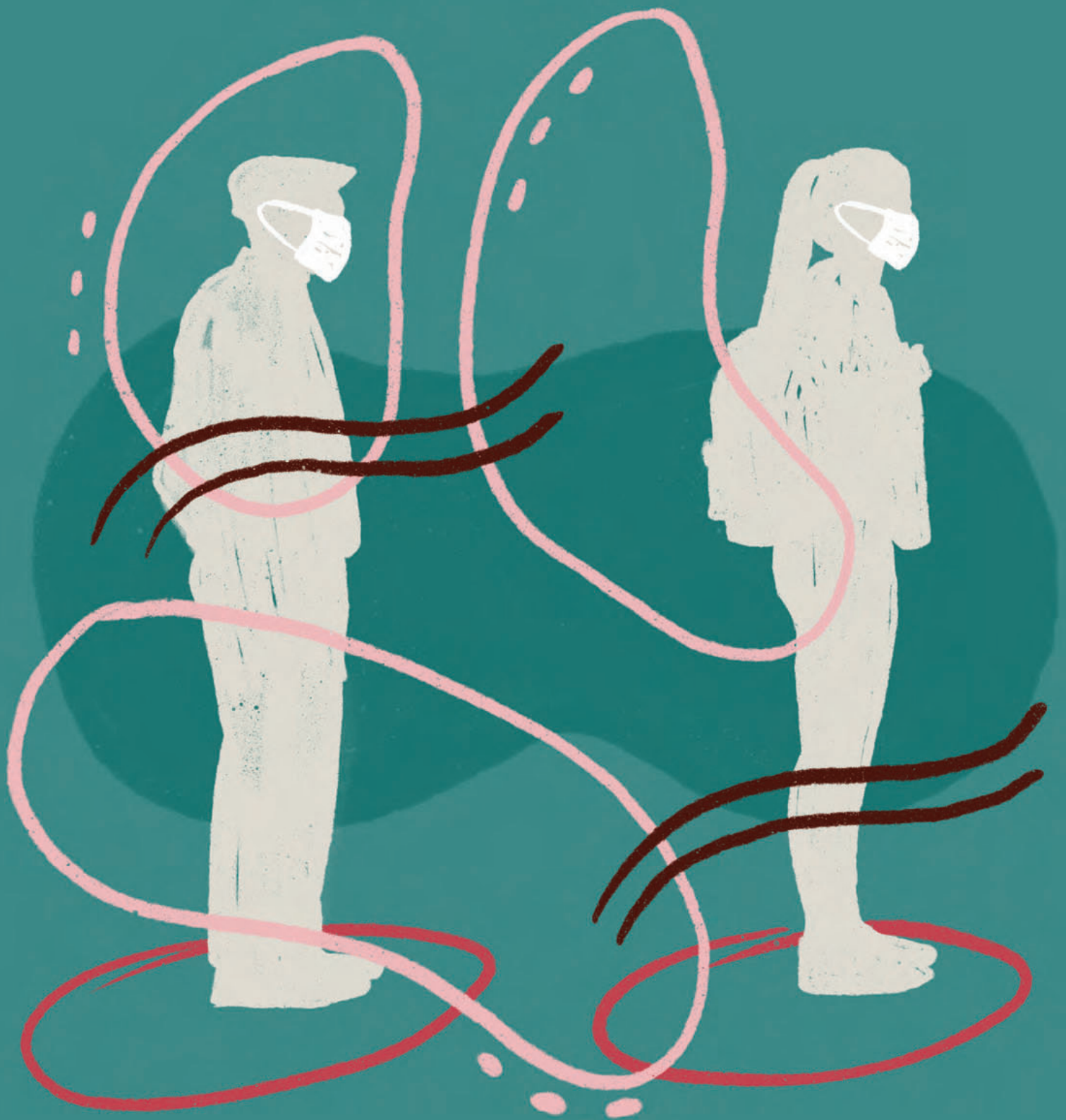
Pastorii pot predica câteva mii de predici de-a lungul îndelungatei lor cariere de slujitori. Cu toate acestea, prima – și probabil cea mai bună – oportunitate de slujire se concentrează în jurul acelor enoriași care dorm pe același palier cu noi, care dau iama prin frigider și care ne urmăresc chiar și atunci când credem că nu ne observă.

Copiii tăi știu mai bine decât majoritatea membrilor din biserică dacă tatăl lor o curtează cu dragoste pe mama în fiecare zi și invers. Și ceea ce știu ei va defini perspectiva lor atât asupra căsniciei, cât și a slujirii pentru tot restul vieții lor.

Pastorilor, învățați-vă copiii cu fiecare ocazie că se merită să caute o căsnicie care să-L aibă pe Cristos în centru. Aceasta poate fi cea mai bună predică pe care o veți rosti vreodată.

Marvin Gilbert, Ed.D., conduce programul de doctorat în pastorală la Southwestern Assemblies of God University din Waxahachie, Texas. Este autorul cărții *The Christian Husband's Handbook: Constantly Pursuing the Treasure You Hold* (Wipf & Stock, 2020).

Niciodată să nu irosești o criză

Zece lecții care să ne ajute când – nu dacă – vine următoarea criză.

ED STETZER

În „Viața rațiunii”, filosoful George Santayana are un avertisment celebru: „Cei care nu-și amintesc trecutul sunt condamnați să-l repete.” Deși afirmația lui e adevărată, a ne aduce aminte nu este întotdeauna suficient.

Cred că o maximă mai potrivită este cea atribuită adesea lui Winston Churchill: „Niciodată să nu irosești o criză.”

Cu alte cuvinte, noi trebuie să învățăm din vremurile dificile și să luăm măsuri în vederea unor schimbări pozitive. COVID-19 ne-a dovedit că nu suntem suficienți de pregătiți pentru situații de criză. Totuși, această pandemie ne poate ajuta să dezvoltăm o soluție pentru următoarea criză.

Nu vrem să trecem cu vederea ce ne poate învăța această pandemie globală ca biserică. Iată zece sfaturi care ne ajută să traversăm următoare situații de criză când – nu dacă – vin:

1. CREEAZĂ SISTEME FLEXIBILE.

Prin definiție o criză produce incertitudine, în consecință este vital să avem sisteme care se pot adapta rapid. Cu alte cuvinte, ferice de cei flexibili, căci ei nu se vor rupe niciodată.

În cartea *Crisis Leadership* [Conducere în timp de criză], autorul Tim Johnson identifică două tipuri de crize: incident și problemă. Ambele necesită măsuri adaptabile.

Incidentul este o criză apărută din senin, ca o tornadă. Exisă echipaje de asistență în caz de dezastre atât în sectorul public, cât și în cel privat, instruite să răspundă în cazul unei

astfel de crize. Echiparea enoriașilor, identificarea indivizilor cu resurse și abilități, precum și organizarea unei echipe de conducere în caz de criză sunt doar câțiva factori care pot ajuta biserica să fie mai bine pregătită în cazul incidentelor.

Problemele sunt crize de durată mai lungă. Pandemia este un incident, pentru că a blocat o țară foarte repede, dar și o problemă cu implicații complexe și pe termen lung.

Ambele tipuri de criză necesită sisteme flexibile care se pot adapta rapid, fie că e vorba de mutarea slujbelor online în caz de pandemie, fie că e vorba de trimiterea unei echipe pentru asistarea oamenilor în urma unei calamități naturale.

Este vital să fii flexibil când o situație fluctuează ca să poți satisface fiecare nevoie care apare. Sistemele flexibile te ajută să-ți păstrezi calmul, să introduci schimbările necesare, să distribui resurse și să stabilești un plan clar de slujire eficientă.

Aceste soluții construiesc încrederea celor pe care îi slujești. Ei vor începe să creadă că puteți depăși crizele împreună și vor fi alături de tine în criză.

2. NU REACȚIONA EXAGERAT, DAR NICI DELOC

În momentul producerii catastrofei din 11 septembrie 2001, președintele George W. Bush le citea o carte unor elevi. Șeful de stat major a intrat în clasă, s-a aplecat și a șoptit în urechea lui Bush că un al doilea avion a lovit altă clădire din

Este vital să fi flexibil într-o situație care fluctuează ca să poți satisface toate nevoile care apar.

complexul World Trade Center, New York City. Era clar că America se afla sub atac.

Care a fost prima reacție a lui Bush? A continuat să le citească elevilor. Deși mai târziu, unii au criticat decizia lui, Bush a zis că n-a vrut să-i îngrozească pe copii.

Există o graniță firavă între reacția exagerată și lipsa de reacție. Nu vrei să fugi din cameră cu părul vâlvoi. Dar nici nu poți ignora adevărata problemă, văzându-ți de treaba ta la nesfârșit ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

În cartea *Excelența în afaceri*, Jim Collins relatează povestea lui James Stockdale, amiralul marinei americane, care a fost capturat în timpul războiului din Vietnam. Pe vremea aceea, Stockdale a fost deținutul de cel mai înalt rang din lagărele de prizonieri de război. Temnicerii săi l-au torturat și i-au spus că nu va supraviețui. Dar el a supraviețuit.

Mai târziu, Stockdale a zis: „Ca să poți ține piept celor mai cumplite realități cu care te confrunți, oricare ar fi ele, niciodată să nu confunzi credința că vei reuși până la urmă – pe care nu-ți poți permite să o pierzi – cu disciplina.”

Collins numește aceste echilibru între realism și optimism paradoxul Stockdale. Conform acestuia, prizonierii care nu reușeau să înfrunte realitatea erau cei mai predispuși să dispere și să moară.

Despre aceștia, amiralul spunea: „Erau unii care ziceau: «Vom scăpa de aici până la Crăciun.» Și Crăciunul trecea așa cum venea. Atunci ziceau: «Vom scăpa de aici până la Paști.» Și Paștele trecea așa cum venea. Și tot la fel ziceau de Ziua Mulțumirii și apoi de următorul Crăciun. Și ajungeau să moară de inimă rea.”

La fel s-a întâmplat cu unii pastori care în martie ziceau: „O să ne revenim până în aprilie.” Apoi: „O să ne întoarcem până la Paști.” Acești pastori au ajuns până la urmă să-și demoralizeze bisericile. Noi am învățat că Biserica are nevoie de realism și totodată de speranță. Ele ne ajută să evităm reacțiile exagerate sau lipsa oricărei reacții.

3. CAUTĂ-L PE DUMNEZEU

În cartea *Faptele Apostolilor*, ucenicii lui Isus par să treacă dintr-o criză în alta. În toate necazurile, Biserica a căutat fața lui Dumnezeu în rugăciune (vezi *Fapte* 4:1-31; 12:5-17; 16:25-34). În multe feluri, *Faptele Apostolilor* este cartea unei serii de rugăciuni ascultate.

Rugăciunea ar trebui să fie și prima noastră reacție în vremuri de criză. După cum constata autorul S. D. Gordon:

„Poți să faci mai mult decât să te rogi după ce te-ai rugat, dar nu poți să faci mai mult decât să te rogi înainte să te fi rugat.”

Rugăciunea este o resursă omniprezentă pentru credincioși.

4. CAUTĂ UNITATEA

Situațiile de criză nu generează divergențe, ci le scoate la iveală și le exacerbează. Lumea le-a văzut în disputele care au izbucnit în privința măștilor, a interdicțiilor din timpul pandemiei, precum și în diviziunile rasiale care au apărut în urma morții lui George Floyd. Deloc surprinzător, aceste dispute s-au răsfrânt și asupra bisericilor.

Într-un context al incertitudinii și disputelor, biserica locală ar trebui să fie un loc al clarității și al unității. La urma urmei, chiar Isus S-a rugat pentru unitatea ucenicilor Săi (*Ioan* 17:20-21). Cum putem experimenta în biserică unitatea pe care o dorește El?

În primul rând, avem nevoie de părtașie mai profundă. Noi putem arăta lumii că suntem ucenicii lui Isus când lăsăm deoparte diferențele noastre și ne iubim pur și simplu unii pe alții (*Ioan* 13:35). Asta înseamnă să satisfacem nevoile tangibile, să ne rugăm unii pentru alții și să ne îmbărbătăm unii pe alții în credință în loc să ne certăm pe rețelele de socializare.

În al doilea rând, avem nevoie de un angajament mai profund. Devotamentul nostru față de Cristos ar trebui să ne motiveze să luăm exemplul Lui și să-i punem pe alții mai presus de noi înșine (*Filipeni* 2).

În al treilea rând, avem nevoie de o chemare mai profundă. Și aici revenim la misiunea noastră: Care este scopul nostru? Și în lumina acestui scop, care ar trebui să fie poziția noastră în vremuri de criză?

Pastorii bisericilor trebuie să se unească și să caute voia lui Dumnezeu. Aceasta este o modalitate biblică de a căuta mai mult unitatea în vremuri de incertitudini și divergențe (vezi *Fapte* 15).

După ce dobândesc perspectiva lui Dumnezeu, aceștia sunt datori să spună bisericii: „Chiar dacă nu suntem de acord în multe privințe ca biserică, după multe discuții și rugăciune, pastorilor și prezbiterilor noștri li s-a părut nimerit să parcurgem această perioadă în unitate căutând să facem următoarele lucruri...”

În contextul incertitudinii și al disputelor, biserica locală ar trebui să fie un loc al clarității și al unității.

Transmite unitate și siguranță adevărată după îndrumarea primită din partea lui Dumnezeu. Claritatea în vremuri de incertitudine ajută la creșterea unității.

5. NU TE LIMITA LA CLĂDIRA BISERICII

De multă vreme se spune că Biserica n-ar trebui să se limiteze doar la clădire. Domnul, în grija Lui, ne-a scos pe toți din clădirea bisericii pentru o vreme.

Ceea ce am descoperit este că evanghelizarea noastră se rezuma în general la invitarea oamenilor la biserică, nu la Marea Trimitere încredințată de Isus: „*Duceți-vă și faceți ucenici*” (Matei 28:19, sublinierea autorului).

În tinerețe obișnuiam să particip la concursuri de șah. Un mod prin care am învățat să-mi îmbunătățesc tehnica a fost să elimin regina. Cei care nu se pricep atât de bine la șah se bizuie prea mult pe regină.

Multă vreme, serviciile de închinare și clădirea bisericii au fost ca regina într-un joc de șah, devenind mai însemnate decât ar fi trebuit să fie. Slujirea eficientă are loc în comunitate.

E-adevărat, slujbele divine sunt importante. Trebuie să acordăm prioritate adunării noastre laolaltă și să punem preț pe ea. Dar trebuie totodată să revenim la conceptul biblic conform căreia Biserica este formată din oamenii lui Dumnezeu, care lucrează pentru Dumnezeu într-o lume care are nevoie de Dumnezeu, și nu un club care se izolează de restul lumii.

Biserica este o unitate medicală mobilă trimisă în lume ca să-i salveze pe cei pierduți, nu un muzeu pus deoparte pentru preamărirea trecutului.

6. CONCENTREAZĂ-TE ASUPRA UCENICIEI

Prea mulți membri ai bisericilor noastre sunt ucenicizați de știrile prin cablu și sunt modelați spiritual de alimentația primită pe rețelele sociale. Noi trebuie să luăm în serios importanța ucenicizării credincioșilor pentru ca aceștia să devină o comunitate a Împărăției cu o viziune alternativă, contraculturală, dezvățându-i de politică și de spiritul cărturăresc.

Am aflat în 2020 că Biserica, în loc să devină o rază de speranță pe un pământ divizat, a reflectat adesea aceleași diviziuni.

Noi vrem să fim modelați de adevărurile neschimbate ale Cuvântului veșnic, nu de opiniile schimbătoare ale unei lumi nestatornice. Sporirea slujbelor online, a grupurilor mici și

a rugăciunii cu credincioșie ne ajută să le oferim oamenilor Pâinea Vieții, pentru a contracara dieta de tip fast-food a consumului de conținut media.

7. INOVEAZĂ

Cartea „You’re It” folosește metafora a trei încăperi – demisolul, atelierul și laboratorul – pentru a descrie modul în care răspunde creierul într-o situație de criză.

Demisolul este nivelul inferior, locul de adăpost. Acolo se adăpostesc oamenii când sunt loviți de tornade. A te adăposti este o reacție firească atunci când criza se năpustește în scenă. La începutul pandemiei, oamenii au trecut pe modulul de supraviețuire și s-au năpustit în demisol, ca să spun așa. Asta s-a întâmplat când de pe rafturile magazinelor au dispărut hârtiile igienice, dezinfectantele și săpunurile.

Însă din demisol nu avem cum să conducem. Trebuie să ajungem în atelier pentru a găsi noi rutine și tipare care se potrivesc cu situația curentă. Atelierul înseamnă a-i îndruma pe oameni spre un nou normal. Acolo punem întrebarea: „Ce înseamnă criza asta pe termen lung?”

În perioada dintre crize – și într-o anumită măsură, în timpul lor – trebuie, de asemenea, să lucrăm în laborator. Laboratorul este locul unde concepem idei noi pentru următoarele crize.

Unele inovații se dezvoltă în timp de criză; așa au luat naștere și noile slujbe în pandemie. Dar e mai bine să inovăm și să ne pregătim în timpul calmului dinaintea noii crize.

8. ÎNȚELEGE LUCRURILE CARE NU SE NEGOCIAZĂ

Există cinci aspecte de ținut minte în timpul unei crize:

- Misiunea
- Viziunea
- Valorile
- Strategia
- Structura

În timpul unei crize, misiunea, viziunea și valorile tale trebuie să rămână neschimbate. Ele nu se negociază. Dar strategia și structura se schimbă.

Criza ar trebui să constituie un strigăt de trezire ca Biserica să se concentreze intens asupra misiunii. Arătarea și propovăduirea Evangheliei, grija față de cei răniți și dragostea față de Dumnezeu și de semenii nu sunt niciodată opționale – nici în vremuri de criză. Mai mult decât orice altceva,

În timpul unei crize, misiunea, viziunea și valorile tale trebuie să rămână neschimbate. Ele nu se negociază.

misiunea, viziunea și valorile ar trebui să devină vitale în vremuri de restriște, când totul se surpă.

Dumnezeu ne-a chemat la misiune. Viziunea este metoda prin care ne îndeplinim misiunea. Bisericile își vor îndeplini chemarea având o viziune unică asupra comunității lor.

În timpul pandemiei, unele biserici s-au dedicat hrănirii celor înfometați. Altele s-au implicat în spitale. Iar altele s-au dedicat îngrijirii bătrânilor. Contextul unei anumite biserici va influența modul în care aceasta își îndeplinește misiunea neschimbată.

Între timp, noi trebuie să ne ajustăm strategia și structura. Un caz concret este organizația Wheaton College Billy Graham Center pe care o conduc. Misiunea, viziunea și valorile noastre au rămas aceleași în timpul pandemiei. Graham a spus despre noi că suntem un incubator mondial al inspirației și instruirii în vederea evanghelizării și misiunii; la fel suntem și astăzi. Numai că strategiile noastre s-au schimbat substanțial în ultimele câteva luni.

Dacă nu este posibil să ne întâlnim fizic cu liderii mondiali, o facem prin intermediul aplicațiilor precum Zoom, Microsoft Teams și alte platforme digitale. Ne-am schimbat structura, de asemenea. Dar misiunea, viziunea și valorile noastre nu s-au schimbat defel.

9. ECHIPEAZĂ ȘI ÎMPUTERNICEȘTE

Criza ne aduce aminte că trebuie să pregătim și să mobilizăm oamenii, fie că ne confruntăm cu un incendiu, fie cu un uragan, fie cu un virus.

În cazul bisericilor, asta înseamnă implicarea mai multor membri în misiune, după modelul din Efeseni 4:11-12: „Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții profeți, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru echiparea sfinților în scopul lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos.”

În filmul Apollo 13 realizat în 1995 există o scenă care ne oferă o imagine a ceea ce se poate întâmpla în timpul unei crize. Măștile de oxigen nu funcționează. Cercetătorii de la NASA află că ei trebuie să găsească o metodă de a „face imposibilul posibil.” Și în ciuda situației imposibile, echipa de la NASA se apucă imediat să rezolve problema.

Noi trebuie să responsabilizăm oamenii ca să-și dea seama cum să îndeplinească sarcini dificile în timp de criză. Oamenii din bisericile noastre sunt mult mai capabili decât lasă să se vadă înzestrarea și autoritatea actuală.

În timpul pandemiei, mulți lideri ai grupurilor mici și-au îndrumat membrii să se implice în lucrări deosebite în numeroase comunități. Hai să echipăm, să împuternicim și să delegăm membri și slujitori pentru a face mai mult decât am putea noi realiza vreodată pe cont propriu.

10. ARATĂ-ȚI GRIJA FAȚĂ DE COMUNITATE

Cuvintele profetului Zaharia sunt valabile și pentru noi astăzi: „Nu asupriți pe văduvă sau pe orfan, nici pe străin sau pe sărac și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său!”

Noi suntem binecuvântați cu multe libertăți. Cu toate acestea, sunt unii creștini astăzi care subliniază nevoia de libertate a celor aflați în pericol de a și-o pierde.

Dumnezeu ne cheamă să le purtăm de grijă celor marginalizați, zdrobiți și răniți și să-i punem pe alții mai presus de noi înșine. Ar trebui să ne fie milă, ca și lui Isus, de cei care sunt ca niște oi fără păstor (Matei 9:36-38). Noi trebuie să-i protejăm pe cei vulnerabili.

Din nou spun, care este scopul nostru pe pământ? Și în lumina acestui scop, care ar trebui să fie poziția noastră în timpul unei crize?

Bunicul meu, care a fost șeful departamentului de pompieri din New York, a fost foarte influent în anii copilăriei și adolescenței mele.

Țin minte că-mi spunea: „Eddie, noi suntem cei care alergăm spre foc sau spre criza de care fuge toată lumea.”

Să dea Domnul ca Biserica să învețe din pandemia aceasta și să fie mai pregătită să alerge spre misiune în vremuri de criză.

Ed Stetzer, Ph.D, este director al Wheaton College Billy Graham Center din Wheaton, Illinois. Poți găsi cursul său pe tema conducerii în timp de criză pe wheatonx.wheaton.edu.

CUM SĂ-ȚI AJUȚI SEMENII SĂ-ȘI AJUTE SEMENII

EFICIENȚA
MISIUNII ORIENTATE
PE PARTENERIAT

JONATHAN PITTS & CHRIS COLVIN

Noi
percepem
parteneriatele
din
perspectiva
valorilor
noastre.

Crăciunul este o sărbătoare a dăruirii și a slujirii. Este o aducere-aminte anuală despre adevărul biblic care spune: „Este mai ferice să dai decât să primești” (Fapte 20:35).

Probabil că împreună cu biserica plănuți să vă implicați și să slujiți comunității voastre de aceste sărbători și nu numai.

Dar cum profiți la maximum de timpul și de resursele voastre limitate?

Când am ajuns prima oară în biserica din Franklin, Tennessee, unde slujesc ca pastor principal, am fost fericit să descopăr că biserica era deja implicată în misiuni intense în zonă. Printre acestea, făcea evanghelizare în moduri practice și biblice. Și aceasta nu era o misiune pe care a adoptat-o când a ajuns să sporească la număr. Era înscrisă în ADN-ul ei încă de la început.

Biserica a urmărit întotdeauna să fie orientată spre semeni. Astăzi, cu cinci campusuri în locuri diferite, biserica noastră arată puțin mai diferit decât altă dată. Însă principiul pe care s-a constituit rămâne același: o biserică locală, într-o comunitate locală, implicată în misiune locală.

Fiecare biserică are un câmp local de misiune, o vecinătate, un context și o chemare de la Dumnezeu. Fiecare biserică trebuie să stabilească prin rugăciune cum să ducă vestea bună a lui Isus Cristos comunității în care se află și cum să slujească într-un mod în care să-i orienteze pe oameni spre El.

DOUĂ ABORDĂRI

De obicei, frustrările legate de eficiența misiunii apar mai degrabă din cauza lipsei orientării decât din cauza lipsei dorinței. În multe cazuri, bisericile fie nu știu de unde să înceapă, fie nu sunt siguri cum să-și pună planurile în aplicare.

La întemeierea bisericii unde slujesc, conducătorii ei s-au uitat la alte biserici cum se implică în comunitate, apoi au evaluat potențiala eficiență a fiecărui model în contextul nostru. Și au descoperit două abordări principale.

Abordarea mai tradițională, căreia eu îi spun *misiune orientată pe misiune*, se limitează la resursele interne. Fie că începe o misiune la închisoare, fie că deschide un magazin second-hand, biserica gestionează tot efortul la nivel

intern, inclusiv recrutarea voluntarilor și stabilirea bugetului.

La prima vedere, s-ar părea că deținerea controlului facilitează concentrarea asupra misiunii. Însă realitatea este că nicio biserică nu poate face toate lucrurile perfect.

La urma urmei, un pastor care conduce o biserică și predică săptămânal probabil că nu are timp și nici expertiza necesară pentru a administra un depozit de alimente sau un program afterschool. Poate că nici căutarea unor voluntari competenți în gestionarea unei noi activități nu este realistă. Pe măsură ce misiunea se dezvoltă, riști să faci multe lucruri cu mediocritate.

A doua abordare, *misiunea orientată pe parteneriat*, este calea pe care biserica noastră a ales-o de la bun început. În loc să construim ceva de la zero, am început să identificăm organizațiile care făceau deja o treabă bună. Noi le asigurăm voluntari și, în unele cazuri, fonduri, în timp ce aceste organizații ne ofereau oportunități de a evangheliza.

Aceasta este o strategie mai sustenabilă. Existau deja programe de succes care se ocupau de hrănirea nevoiașilor și organizații care donau îmbrăcăminte. Comunitatea nu mai avea nevoie de alte organizații de acest gen, ci de oameni dispuși să se implice și să ajute.

Parteneriatul permite fiecărei părți implicate să-și valorifice resursele ca să acopere lipsurile. Două dintre cele mai dificile provocări ale oricărei organizații, care necesită timp, sunt strângerea de fonduri și găsirea de voluntari. Noi putem oferi ajutor în aceste privințe, promovând în același timp sănătatea și creșterea enoriașilor noștri.

În ciuda unui oarecare succes, abordarea noastră inițială nu a fost suficient de bine gândită. Misiunea noastră era corectă, dar modul în care o făceam necesita o planificare mult mai atentă. Lucrul acesta a determinat dezvoltarea unei strategii de misiune în parteneriat.

PARTENERIATE DE MISIUNE

Am întreprins patru pași practici ca să ne asigurăm că parteneriatul nostru nu era doar benefic pentru ambele părți

implicate, ci erau pur și simplu misiunea pe care ne-a chemat Dumnezeu să o îndeplinim.

Identifică misiunea. Aceasta este adevărata provocare când vine vorba să închei un parteneriat între biserică și o organizație, oricare ar fi aceasta. Ca să obții un astfel de parteneriat, trebuie să știi mai întâi care este misiunea ta.

E-adevărat că misiunea bisericii se poate schimba, iar strategia pe care o folosești ca să o îndeplinești este fluidă. Ca să știi cu adevărat ce stă la baza bisericii tale, trebuie să îți cont de valorile ei. Ele sunt principiile neschimbate care nu se negociază și care fac posibilă misiunea ta.

Noi percepem parteneriatele din perspectiva valorilor noastre. Una dintre aceste valori este generozitatea. Într-o cultură preocupată obsesiv de acumularea de averi și posesiuni, noi ne ținem de principiul Împărăției care spune să dăruim și să slujim cu generozitate. Acest principiu ne stimulează misiunea și stă la baza încheierii parteneriatelor noastre.

O altă valoare este închinarea. Nu orice oportunitate de misiune ne oferă timp de închinare tradițională. Totuși, când ne închinăm, noi chemăm prezența și puterea lui Isus în circumstanțele și realitățile din viața noastră. Acest lucru se poate întâmpla când dăruim și slujim, precum și atunci când sărbătorim ce a făcut Dumnezeu prin noi.

Începe simplu. Există vreo școală primară în vecinătate aflată într-o nevoie stringentă? Școlile sunt printre cele mai avantajoase medii unde poți începe să acoperi nevoile și să formezi parteneriate de misiune.

Tony Evans de la Oak Cliff Bible Fellowship din Dallas a început să se implice mai întâi într-o școală. Acesta s-a întâlnit cu directorul ei și l-a întrebat ce nevoi are școala pe care biserica putea să le acopere.

Acest simplu gest le-a demonstrat celor din conducerea școlii că biserica era implicată serios în slujire. Școlii nu i s-a făcut această propunere prin intermediul unui voluntar și nici prin intermediul unui apel telefonic. Ci pastorul principal s-a dus în persoană la școală. Lucrul acesta a dat tonul unui parteneriat de succes.

Întâlnirea aceea n-a constituit începutul unor întâlniri de anvergură în campusul școlii. Când Evans a întrebat de ce avea școala nevoie, răspunsul a fost simplu: „Bărbați. Avem nevoie de bărbați care să vină în campus ca să le citească elevilor și să ia prânzul cu ei.”

Și biserica exact bărbați i-a trimis.

Școala este adesea cel mai potrivit mediu unde să faci misiune. Școlile sunt un câmp însemnat de misiune. Acolo sunt copiii, familii și oameni care au nevoie de Evanghelie. Dacă te implici cu intenția de a suplini o nevoie de bază, cel mai probabil vei găsi alte nevoi pe care să le îndeplinești, ambele tangibile și spirituale.

Caută succese mărunte și construiește pe ele. Când descoperi o nevoie pe care o poți acoperi, încearcă să o acoperi. Un pastor al unuia dintre campusurile noastre mai mici a dezvoltat o relație de prietenie cu un șef de poliție local.

Din conversațiile cu el, pastorul a aflat că în jurisdicția acestuia exista o problemă în privința tentativelor de suicid. Conform procedurii polițienești, individul care atenta la viața lui era plasat pe locul din spate al mașinii de poliție, exact ca oricare alt delincent.

Ofițerii aveau nevoie de o mașină specială care să-i transporte pe oamenii suicidali cu mai multă atenție și demnitate. Deși bugetul departamentului de poliție n-a permis achiziționarea unei astfel de mașini, biserica noastră a putut să sară în ajutor și să cumpere o mașină pentru această nevoie.

În felul acesta nu doar că am consolidat relația noastră cu poliția locală într-un mod tangibil, dar am continuat să cultivăm această relație în așa fel încât, cei din departamentul de poliție să se simtă în largul lor să apeleze la noi ori de câte ori aveau nevoie.

Când construiești încredere prin parteneriate, poți deveni soluția la următoarea nevoie. Oamenii vor vedea valoarea pe care o dă biserica ta comunității și aceștia vor fi mai dispuși să te ajute când ai nevoie de ei.

Șlefuiște-ți strategia. Nu fii rigid în abordare. Dimpotrivă, fii dispus să te adaptezi după cum e nevoie.

Când construim strategii mai mari, s-ar putea să nu vedem succesele fiindcă suntem în permanență preocupați

Când construiești încredere prin parteneriate, poți deveni soluția la următoarea nevoie.

să atingem acel unic scop. Fii dispus să faci schimbări și să te adaptezi astfel încât echipa ta să poată obține victorii mărunte, să-și ia avânt și să sporească în încredere.

Dezvoltă o strategie care să corespundă mai multor misiuni realizate în parteneriat. Noi am început să punem 10% din totalul dărnicii într-un fond pe care îl folosim acum la încheierea parteneriatelor de misiune. Sperăm ca în timp să ajungem să punem deoparte 12% sau chiar 15%. Cu resurse sporite putem acoperi mai multe nevoi prin intermediul diferitelor organizații fără să fim nevoiți să începem de la zero.

Pentru a gestiona lucrul acesta, am format un consiliu consultativ constituit din membrii bisericii noastre care verifică fiecare organizație și decid cele mai bune abordări. În primul an de la formarea acestei structuri, am putut să binecuvântăm 24 de grupuri diferite. Noi putem aduce fiecare nevoie înaintea bisericii cu încredere, fiindcă am clădit încredere.

Este important să dezvolti un sistem care să poată rezista presiunii. Toți membrii consiliului nostru lucrează cu câte o organizație pe care noi o susținem – nu doar pentru a le cere socoteală, dar și pentru a fi alături de partenerii noștri de misiune.

Membrii întreabă partenerii pentru ce se pot ruga în fiecare săptămână și care sunt nevoile cu care se confruntă ei și organizațiile lor. Când legăm o persoană de o nevoie din comunitate, lucrul acesta consolidează relația.

Asigură-te că-ți promovezi misiunea, spunând specific ceea ce faci și de ce. În felul acesta îi ții la curent pe membrii bisericii și construiești credibilitate atât în interiorul bisericii, cât și în afara ei. Iar cei care n-au fost niciodată în biserica ta vor vedea felul în care sluiți comunității voastre.

Pe plan intern, strategia o legăm de grupurile mici. Fiecare grup alege ce organizație să slujească. Lucrul acesta oferă grupului sentimentul că are un scop deosebit și îl încurajează să slujească de bunăvoie.

În cadrul unuia dintre campusurile noastre, am renovat cancelaria profesorilor unde obișnuiam să misionăm. Spațiul acela nu era folosit de biserica noastră în weekend, însă prin efortul acesta am vrut să le dăruim și noi ceva în schimb. A fi alături de comunitatea noastră înseamnă a fi alături de cei care susțin educația copiilor noștri.

Când a izbucnit pandemia de COVID-19, n-am mai putut să participăm la întrunirile de închinare din școală. Normal că era dificil pentru congregația noastră. Însă am fost preocupați de felul în care criza afecta comunitatea noastră.

Unii copii lipseau de la pregătirile individuale. Prin urmare, am decis să susținem financiar o organizație locală de mentorat care putea să facă ceea ce noi nu puteam: să le ofere asistență imediată elevilor care întâmpinau dificultăți în învățare.

Totodată am adunat alimente pentru a-i asista pe șomeri și familiile lor care nu-și puteau permite să cumpere alimente.

Biserica nu se limitează la slujbe divine și predici. Biserica înseamnă misiune, implicare și influență asupra lumii din jurul nostru.

Iacov ne provoacă să ne punem credința în acțiune: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana zilnică, iar unul dintre voi le spune: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!», însă nu le dă cele necesare trupului, la ce folos? Tot astfel și credința, dacă nu are fapte este moartă în ea însăși” (Iacov 2:15-17).

Misiunea orientată pe parteneriat ne-a oferit posibilitatea să ne implicăm urgent în acoperirea nevoilor care apăreau. Ne-a permis totodată să construim relații strânse în comunitate, ceea ce facilitează munca alături de alții și maximizează eforturile misionare.

În Eclesiastul 4:9-10 scrie: „Mai bine doi, decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul.”

Împreună suntem mai puternici. Prin parteneriate, provocăm o schimbare, ne iubim semenii, împărtășim mila lui Cristos, sporim Împărăția și dăm slavă lui Dumnezeu.

Această perspectivă misionară a constituit o binecuvântare imensă pentru noi toți. Datorită ei, am reușit să ne implicăm pe mai multe fronturi, nu doar într-o singură direcție de misiune, oricât de mare ar fi fost aceasta. În felul acesta, comitetul are timp să respire. Și putem să ne lăsăm amprenta în lume într-un mod mai evident.

Putem să vestim Evanghelia mai multor oameni – scopul nostru de căpătâi. Și putem aduce oameni în Împărăție în mod constant acoperind nevoi urgente și tangibile.

Jonathan Pitts este pastor principal al *Church of the City* în Franklin, Tennessee.

Chris Colvin este specializat pe cercetare în domeniul predicilor pentru pastori și biserici. Locuiește în Springfield, Missouri.

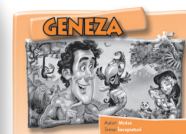
BIBLIA DE STUDIU PENTRU COPII

» LIFE PUBLISHERS

Biblia de studiu pentru copii se bazează pe convingerea fermă că oricine Îl acceptă astăzi pe Cristos poate să cunoască aceeași putere a Duhului Sfânt care a lansat Biserica în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2. Viața creștină călăuzită de Duhul

Sfânt, despre care citim în Biblie, este un tipar pentru oricine Îl urmează pe Isus. Am creat această Biblie cu scopul de a oferi instrumente care te pot ajuta să fii plin de prezența puterii lui Dumnezeu în viața ta. Pe lângă textul complet al Vechiului și Noului Testament, această Biblie include multe texte suplimentare care te ajută să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu.

- » **Peste 1200 de note de studiu**
- » **66 de introduceri la cartile Bibliei**
- » **12 articole de învățături biblice**
- » **Tabel cu unitati de masura**
- » **Planul de mântuire**
- » **Versete care te vor ajuta la nevoie**
- » **Peste 100 de ilustratii originale**
- » **Glosar de termeni**
- » **Concordanta NTR**
- » **8 pagini cu harti**
- » **Index tematic**

INCIPITUL
 Dintr-un timp, în Biblie Geneza este prima carte a Bibliei, de obicei este citită prima carte în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este o carte care descrie începutul lumii și începutul umanității. Aceasta este o carte care descrie începutul lumii și începutul umanității. Aceasta este o carte care descrie începutul lumii și începutul umanității.

MINUTELE DOMNULUI ISUS

AVRIL	MAY	JUNE	JULY
1-10	11-20	21-30	31-40
41-50	51-60	61-70	71-80
81-90	91-100	101-110	111-120
121-130	131-140	141-150	151-160
161-170	171-180	181-190	191-200
201-210	211-220	221-230	231-240
241-250	251-260	261-270	271-280
281-290	291-300	301-310	311-320
321-330	331-340	341-350	351-360
361-370	371-380	381-390	391-400
401-410	411-420	421-430	431-440
441-450	451-460	461-470	471-480
481-490	491-500	501-510	511-520
521-530	531-540	541-550	551-560
561-570	571-580	581-590	591-600
601-610	611-620	621-630	631-640
641-650	651-660	661-670	671-680
681-690	691-700	701-710	711-720
721-730	731-740	741-750	751-760
761-770	771-780	781-790	791-800
801-810	811-820	821-830	831-840
841-850	851-860	861-870	871-880
881-890	891-900	901-910	911-920
921-930	931-940	941-950	951-960
961-970	971-980	981-990	991-1000

- **1700 pag.**
- **14 x 22 cm**
- **copertă cartonată: 120 lei**
- **copertă flexibilă: 130 lei**

Cincizecimea ca paradigmă

Fapte 2 și mărturia profetică și plină de îndrăzneală a Bisericii

ROBERT P. MENZIES

Cercetătorii Noului Testament sunt în mare măsură de acord că predica dramatică a lui Isus în Nazaret din Luca 4:16-30 este paradigmatică pentru Evanghelia după Luca. Toate temele majore care vor apărea în Evanghelie sunt prevestite în acest pasaj: lucrarea Duhului Sfânt, universalitatea Evangheliei, harul lui Dumnezeu și respingerea lui Isus.

Acesta este singurul aspect semnificativ în care cronologia lui Luca se deosebește de cea a lui Marcu. În acest pasaj, Luca preia un eveniment din lucrarea lui Isus și îl scoate în evidență. Luca face lucrul acesta deoarece înțelege că acest eveniment, mai cu seamă faptul că citează din Isaia 61:1-2 și declarația Sa conform căreia lucrarea Lui este împlinirea profeției, ne oferă o perspectivă importantă asupra naturii și lucrării lui Isus. Acest pasaj, așadar, ne oferă un model pentru lucrarea ulterioară a lui Isus.

Luca ne oferă un tip similar de introducere paradigmatică în a doua carte pe care o scrie și anume, Faptele Apostolilor. După coborârea Duhului Sfânt la Rusalii, Petru rostește o predică (Fapte 2:14-41) care, în multe feluri, este asemănătoare predicii lui Isus din Luca 4. Tot în această predică, Petru face referire la profeția din Vechiul Testament privitoare la venirea Duhului Sfânt, de data asta din Ioel 2:28-32, și declară că evenimentul de la Rusalii este împlinirea acelei profeții (Fapte 2:17-21).

Mesajul este clar: Întocmai cum Isus a fost uns de Duhul pentru a-și îndeplini misiunea profetică, tot astfel și ucenicii lui Isus sunt unși ca profeți ai vremurilor din urmă pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu. Pasajul din Ioel 2:28-32, citat aici, la fel ca pasajul paradigmatic din Luca 4, trădează o redactare atentă din partea lui Luca.

Luca ajustează cu meticulozitate citatul din Septuaginta (versiunea din greacă a Scripturilor evreiești) pentru a sublinia teme teologice importante. Trei modificări sunt deosebit de evidente:

În primul rând, în Fapte 2:17, Luca schimbă ordinea celor două propoziții care fac referire la tinerii care vor avea viziuni și la bătrânii care vor avea vise. În Ioel se menționează mai întâi că bătrânii vor avea vise. Iată cum spune Luca: „... tinerii voștri vor avea viziuni, iar bătrânii voștri vor avea vise!” Luca rearanjează propozițiile preluate din Ioel, astfel încât referirea la „viziuni” precedă referirea la „vise”.

Un studiu al Faptelor dezvăluie că această modificare nu a fost făcută dintr-un capriciu sau dintr-o neglijență. A fost intenționată. Luca acordă prioritate „viziunilor” pentru a le sublinia importanța. Lucrul acesta scoate în evidență o temă pe care Luca o consideră de importanță vitală – o temă care se repetă pe tot parcursul narațiunii sale.

Nicăieri în cartea Faptele Apostolilor nu mai apar termeni asociați cu visele. E clar că Luca nu e mare amator de vise.

În schimb, el face numeroase referiri la viziuni pe parcursul narațiunii în momente strategice (vezi Fapte 9:10,12; 10:3,17; 16:9; 18:9). Așadar, modificările lui Luca sunt motivate din punct de vedere teologic.

Bineînțeles că viziunile nu sunt singurul mod în care Dumnezeu își călăuzește Biserica în cartea Faptele Apostolilor. Însă n-avem cum ratăm ideea lui Luca: legând „viziunile” din profeția lui Ioel (Fapte 2:17) de viziunile din Biserica Primară, Luca spune de fapt că „în zilele de pe urmă” – care au început la nașterea lui Isus și vor continua până la venirea zilei Domnului – misiunea Bisericii trebuie să fie cârmuită de Dumnezeu.

Experiența Bisericii Primare, pe care Dumnezeu a cârmuit-o în mod supranatural, a servit ca model pentru Biserică de-a lungul veacurilor.

Dumnezeu Își va călăuzi profeții din zilele de pe urmă în moduri speciale și personale, inclusiv prin viziuni, prin apariții angelice și prin îndemnul Duhului, astfel încât să ne putem împlini chemarea, aceea de a duce Evanghelia până „la marginea pământului” (Fapte 1:8).

Așadar, experiența Bisericii Primare, pe care Dumnezeu a cârmuit-o în mod supranatural, servește ca model pentru Biserică de-a lungul veacurilor.

În al doilea rând, Luca adaugă în versetul 19 câteva cuvinte, transformând textul din Ioel astfel: „Voi face minuni *sus* în cer și *semne jos* pe pământ” (sublinierea autorului). În felul acesta, în mod conștient, Luca leagă minunile atribuite lui Isus (cf. primului verset care urmează după citatul din Ioel: „Isus... bărbat confirmat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrările puternice, minunile și semnele pe care Dumnezeu le-a făcut prin El”, Fapte 2:22) și Bisericii Primare (vezi 2:43) de semnele cosmice enumerate de Ioel (Fapte 2:19-20).

Toate aceste semne și minuni marchează sfârșitul veacului. Pentru Luca, „zilele de pe urmă” – ține minte, biserica lui Luca și biserica noastră sunt adânc înrădăcinate în această vreme – reprezintă epoca semnelor și minunilor.

Luca este conștient de rolul semnificativ pe care minunile l-au avut în creșterea Bisericii Primare și, mai mult decât atât, el anticipează că semnele și minunile vor continua să caracterizeze misiunea Bisericii.

În al treilea rând, și foarte important pentru noi, Luca inserează afirmația „și vor profeți (robii și roabele Mele)” în citatul din versetul 18. Afirmația aceasta subliniază pur și simplu afirmația făcută deja de Ioel. Versetul precedent ne-a amintit că această revărsare a Duhului în vremurile din urmă profețită de Ioel nu este nimic altceva decât împlinirea dorinței lui Moise ca „tot poporul Domnului să fie alcătuit din profeți” (Numeri 11:29).

Fapte 2:17 este un citat textual al lui Ioel 2:28: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice om. Fiii și fiicele voastre vor profeți.” În versetul 18, Luca reiterează acest refren. El subliniază faptul că Duhul vine ca sursă a inspirației profetice fiindcă în întreaga narațiune predomină această temă. Luca dorește ca cititorilor lui să nu le scape acest mesaj.

Biserica în „zilele de pe urmă”, declară Luca, trebuie să fie o comunitate de profeți – profeți care sunt chemați să ducă mesajul mântuirii „până la marginea pământului” (Isaia 49:6). Iar acum Luca le reamintește cititorilor săi că și lor le-a fost promisă această putere ca să-și poată îndeplini misiunea sau chemarea. Duhul Sfânt va veni și va autoriza Biserica – a lui Luca și a noastră – să-L mărturisească cu îndrăzneală pe Isus în ciuda opoziției și persecuției.

Această mărturie profetică și plină de îndrăzneală este anticipată în Evanghelia după Luca. Isus a fost uns de Duhul ca să „aduc celor sărmani vestea bună... să proclam celor captivi eliberarea... și anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18-19).

Paralela dintre experiența lui Isus la râul Iordan și cea a ucenicilor în ziua Cincizecimii este impresionantă. Ambele apar la începutul misiunii lui Isus și, respectiv, a Bisericii Primare. Ambele au în centru revărsarea Duhului. Și ambele

sunt descrise ca ungeri profetice în contextul unei predici în care se citează din profețiile Vechiului Testament.

În narațiunea meticolos redată, Luca îl prezintă pe Isus, Profetul suprem, ca model pentru urmașii Săi de la Cincizecime încoace. Biserica are o misiune de îndeplinit, un mesaj de propovăduit.

Motivul mărturiei pline de îndrăzneală și inspirate de Duhul este evidentă și în învățăturile lui Isus. Luca prevestește evenimentele care vor urma în a doua carte a sa, relatând promisiunea însemnată pe care o face Isus în Luca 12:11-12: „Când vă vor duce înaintea sinagogilor, a conducătorilor și a autorităților, să nu vă îngrijorați cum sau ce veți vorbi în apărarea voastră sau ce veți spune, pentru că Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce trebuie să spuneți.”

Imediat după Cincizecime, în prima întâmplare relatată de Luca, începem să vedem cât de relevantă și importantă este această promisiune a lui Isus pentru misiunea Bisericii. După vindecarea ologului cerșetor, se strânge o mare mulțime care se minunează de aceste evenimente miraculoase. Punctul culminant al relatării este arestarea lui Petru și Ioan de către liderii iudei pentru că au propovăduit despre învierea lui Isus.

Petru declară: „L-ați omorât pe Prințul vieții, pe Care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și ai Cărui martori suntem noi” (Fapte 3:15).

După ce petrec o noapte în temniță, Petru și Ioan sunt chemați și interogați înaintea conducătorilor iudei. Petru, plin de Duhul Sfânt, mărturisește plin de îndrăzneală despre Isus (Fapte 4:8).

Curajul lui Petru și al lui Ioan este atât de impresionant încât conducătorii iudei rămân uimiți. În cele din urmă, după deliberări, conducătorii aceștia le poruncesc apostolilor să nu mai propovăduiască despre Isus.

Dar Petru și Ioan le răspund cu o îndrăzneală incredibilă: „Judecați voi înșivă dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu! Căci nu putem să nu vorbim despre ceea ce am văzut și am auzit!” (Fapte 4:19-20)

Acesta este pur și simplu începutul persecuției pe care trebuie să o îndure profeții din zilele de pe urmă. Curând, apostolii sunt din nou arestați. Conducătorii iudei îi interoghează și declară plini de mânie: „Nu v-am poruncit răspicat să nu mai dați învățătură în Numele acesta? Dar iată că voi ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră” (Fapte 5:28).

Petru și apostolii stărnesc și mai mult mânia împotrivoritorilor lor când delcară: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Dumnezeu strămoșilor noștri L-a înviat pe Isus... Iar noi suntem martori ai acestor lucruri și, de asemenea, și Duhul Sfânt” (5:29-32).

Apostolii sunt biciuiți și avertizați să nu mai vorbească despre Isus. Numai că biciuirea nu are efectul scontat. Apostolii se bucură că „au fost considerați vrednici să sufere” pentru Isus și continuă să propovăduiască „vestea bună că Isus este Cristosul” (5:41-42).

Persecuția se intensifică. Ce în Fapte 4 a început cu avertismente, în Fapte 5 continuă cu biciuiri, iar în Fapte 7 se agravează cu martirajul lui Ștefan. Dacă apostolii au fost întăriți prin Duhul Sfânt ca să depună mărturie despre Isus cu îndrăzneală, mărturia care-l va costa viața pe Ștefan este inspirată și ea de Duhul Sfânt (Fapte 6:10).

În toiul prediciei pe care o adresează prigonitorilor săi, consemnată în Fapte 7, Ștefan declară: „... voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt! Așa cum au făcut strămoșii voștri, așa faceți și voi! Pe care dintre profeți nu l-au persecutat strămoșii voștri?” (7:51-52) Cuvintele lui Ștefan sunt încărcate de o ironie impresionantă, fiindcă aceeași gloată se pregătește să-l ucidă pe Ștefan, un om „plin de Duhul Sfânt” (7:55). Mărturia unui alt profet este respinsă.

Tiparul mărturiei pline de îndrăzneală sub inspirația Duhului înaintea prigonitorilor continuă cu Pavel, personajul dominant în ultima parte a Faptelor. Pavel este ales de Domnul să ducă Evanghelia la neamuri.

Ni se spune că periplusul lui Pavel nu va fi ușor. Domnul, vorbind prin Anania, declară: „Căci îi voi arăta cât trebuie să sufere de dragul Numelui Meu” (Fapte 9:16).

Și exact așa se va întâmpla. Însă, în ciuda opoziției amețitoare, Pavel este călăuzit și întărit de Duhul Sfânt. În urma lui, iau naștere biserici pline de credincioși care se închină lui Isus. Narațiunea Faptelor se încheie cu întemnițarea lui Pavel în Roma, unde el Îl propovăduiește pe Isus „cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică” (Fapte 28:31).

N-ar trebui să ne scape motivul lui Luca de a ne prezenta aceste exemple de slujitori inspirați de Duhul Sfânt precum Petru, Ioan, Ștefan și Pavel, ca să pomenim doar câțiva. Luca avea și un alt scop decât cel de a declara bisericii sale: „Iată cum a început totul!”

Cu siguranță, Luca subliniază credibilitatea martorilor apostolici ai învierii lui Isus. Și el dorește să fie sigur că noi înțelegem clar mesajul lor, care trebuie transmis din generație în generație, de la un grup de oameni la altul, până va ajunge la „marginea pământului”.

Luca ne relatează, în același timp, lucrarea acestor profeți ai zilelor de pe urmă, fiindcă el îi consideră exemple de practică misionară pe care Biserica trebuie să le imită.

Aceste personaje din Fapte arată ce înseamnă cu adevărat să faci parte din echipa profeților zilelor din urmă a lui Ioel. Prin ei, Luca îi provoacă pe cititori să-și îndeplinească chemarea de a fi lumina neamurilor. În ciuda persecuției, ei se bazează pe Duhul Sfânt, care îi ajută să-L mărturisească pe Isus cu îndrăzneală oricât i-ar costa. Prin exemplul lor, acești profeți ai vremurilor sfârșitului cheamă Biserica să pășească cu îndrăzneală pe calea pe care a mers mai întâi Domnul nostru.

Astăzi penticostalii afirmă și ei că fiecare creștin a fost chemat să-L mărturisească pe Isus plin de îndrăzneală și sub inspirația Duhului și că fiecare ar trebui să aibă promisiunea puterii de a face lucrul acesta. Biserica nu este altceva decât o comunitate de profeți ai zilelor de pe urmă.

Acest articol este o adaptare după *Christ Centered: The Evangelical Nature of Pentecostal Theology* (2020) și este folosit cu permisiunea *Wipf and Stock Publishers, www.wipfandstock.com*.

Robert P. Menzies, Ph.D., este directorul asociației Asian Center for Pentecostal Theology (www.pentecost.asia) și autorul a numeroase cărți, printre care *Spirit and Power: Foundations of Pentecostal Experience* (2000) și *Pentecost: This Story is Our Story* (2013).

PUTEREA RUGĂCIUNII DE A SCHIMBA CĂSNICIA TA

» STORMIE OMARTIAN

Numai RUGĂCIUNEA poate SCHIMBA CĂSNICIA ta

ESTE DIFICIL SĂ TE SCHIMBI PE TINE ÎNSUȚI. Și nu-ți poți schimba partenerul. Dar prin puterea Lui, care lucrează prin rugăciunile tale, Dumnezeu vă poate schimba pe amândoi. Când Îl inviți pe Domnul, să domnească în căsnicia ta, El va schimba amândouă viețile voastre în moduri pe care nu le-ați crezut niciodată posibile.

275 p. • 14 x 20.5 cm • 27 lei

Ajutor, am copii la slujbă!

de Manny Melendez

Când adunările publice au fost închise pe teritoriul țării din cauza pandemiei, părinții și copiii participau împreună la slujbele online. Chiar și după redeschiderea bisericilor, școlile duminicale au rămas închise, motiv pentru care părinții își aduceau copiii în biserică. Astăzi, pe măsură ce se apropie sărbătorile, unele biserici organizează slujbe pentru întreaga familie, cum au obiceiul să facă cu asemenea ocazii.

S-ar putea ca mulți dintre ascultătorii tăi să fie mai mici și mai neastâmpărați decât de obicei din diverse motive. Cu mai mulți copii în peisaj, cum poți să desfășori slujbele divine fără obstacole – și să profiți la maximum de timpul petrecut împreună?

Mai întâi, să luăm în considerare oportunitatea care ni se oferă. Pe vremea mea, copiii n-aveau de ales decât să participe împreună cu părinții lor la slujbele divine. Deși sunt un susținător fervent al învățării pe categorii de vârstă,

există unele avantaje în participarea întregii familii la slujbele divine.

Un avantaj important ar fi că micuții ajung să vadă cum se închină părinții lor într-un cadru public. Odată, în timpul unei slujbe de închinare, am văzut un copil de 8 ani cântând spre slava lui Dumnezeu împreună cu tatăl său. Postura băiețelului, stând cu mâinile întinse, era imaginea în oglindă a tatălui său. Pentru mine a fost o amintire minunată a eficienței pe care o are ucenicia din generație în generație.

Copiii își imită părinții – inclusiv în participarea la biserică. Sunt mai multe șanse ca un copil să ia cina și să răspundă chemării de la altar când își vede părinții și bunicii făcând la fel.

Sfaturi practice pentru implicarea celor mai mici membri ai bisericii.

A le da șansa copiilor să audă pastorul principal predicând și să se închine cu oameni de toate vârstele este un alt avantaj al participării întregii familii la închinare. Asemenea experiențe îi ajută să înțeleagă că biserica nu se rezumă doar la lucrarea cu copiii.

În calitate de pastor al familiilor, obiectivul meu principal este să văd copiii devenind ucenici pe viață ai lui Isus. Vreau ca ei să știe că sunt bineveniți în biserică și că întotdeauna vor avea loc în familia lui Dumnezeu.

E drept că, dacă mă gândesc la momentele când stăteam cu mama în biserică, nu-mi amintesc mare lucru decât că mă plictiseam. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să ne aducem copiii la slujbă. Dimpotrivă, ar trebui să nu pierdem nicio ocazie de a ne gândi și la ei când întreaga familie e la biserică.

Creează un cadru potrivit pentru copii

Prima regulă a comunicării este să-ți cunoști publicul. Iată trei lucruri de care să ții cont când ai copii la slujbă:

Recunoaște-i. Recunoașterea publică a copiilor în timpul slujbei, fie pe nume, fie în general, îi face pe toți să știe, mai ales pe copii, că sunt bineveniți.

Urmărește timpul. Indiferent că-ți planifici durata predicii sau numărul punctelor de laudă, ține cont de nivelul de toleranță al copiilor. În general, copiii își pierd mai repede concentrarea decât adulții.

Captează-le interesul. Nu trebuie să restructurezi tot programul serviciului divin, doar ca să incluzi unele elemente care să atragă atenția celor mici. Relatarea unor povestiri în care copiii să se poată regăsi și împărtășirea unor glume simple sunt câteva metode de a atrage atenția copiilor asupra mesajului.

Fă apel la diversitate

Predicile standard sunt cele mai ineficiente metode de a atrage atenția copiilor. Fii dispus să faci lucrurile puțin mai diferit câteodată. La urma urmei, varietatea și creativitatea sunt de departe cele mai bune metode de a implica persoane de toate vârstele.

Stabilește momente în care să-i implici pe cei mici. Predicarea Evangheliei este o activitate serioasă, dar nu-ți fie teamă să introduci elemente care să-i facă pe copii să râdă, punându-le un videoclip cu desene animate, de pildă, sau să le atragi atenția regizând un mic spectacol cu nașterea Domnului. Părinții îți vor mulțumi pentru asta.

Dă-le activități interactive. Poți ține copiii ocupați dându-le de desenat imagini care să ilustreze tema predicii. Lucrul acesta îi va ajuta să țină minte mesajul și chiar și părinții vor putea să repete predica cu copiii lor acasă pe baza acestor desene.

Implică părinții. Gândește-te la metode care să-i implice pe copii prin intermediul părinților. Stabilește momente de rugăciune pe familii în timpul slujbei și dă-le temă de casă câteva întrebări pe baza predicii.

Apelează la experți

Nu trebuie să faci toate acestea singur. Probabil că ai în biserică membri care se pricep foarte bine la copii, de la învățătorii de școală duminicală până la pastorii de tineret. Recrutează-i pentru a te ajuta să organizezi și să crezi o slujbă divină pentru familii care să ajungă și la inimile celor mici.

Acesta poate fi momentul potrivit pentru a scoate în evidență abilitățile învățătorilor de școală duminicală. Asigură-te că le spui cât de mult prețuiești aportul și creativitatea lor.

Prima regulă a comunicării este aceea de a-ți cunoaște publicul.

N-ar trebui să considerăm niciodată o povară slujbele organizate pentru participanți de toate vârstele indiferent ce ne-ar determina să le organizăm. Dimpotrivă, hai să le considerăm oportunități uimitoare de a ne depăși pe noi înșine și de a ne consolida familiile.

Manny Melendez este pastor al familiilor în cadrul bisericii Radiant (AG) din Colorado Springs, Colorado.

O VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN DUHUL

» GEORGE O. WOOD

O viață trăită în Duhul oferă o compilație completă de perspective cu privire la persoana și lucrarea Duhului Sfânt, din partea liderului denominațiunii noastre.

163 p. • 14 x 20.5 cm • 20 lei

Cele trei C-uri ale INOVATIEI în lucrarea cu tinerii

de Kara Powell și Steve Argue

Nici nu mai știu ce fac. Ziceau mulți lideri de tineret.
Cu glas tare.
Nimănui anume.

În lucrarea cu tinerii, e greu să recunoaștem când nu știm ce facem sau încotro ne îndreptăm. Probabil că nu ni s-a părut așa la început. Sau cel puțin n-am observat. Încrederea poate fi mare la început – mai cu seamă după câteva succese inițiale – dar pe măsură ce trec lunile, obiectivul se estompează adesea.

De fapt, cu cât ne cunoaștem tinerii mai bine, este posibil să constatăm mai des că o conversație minunată, o excursie fantastică sau adrenalina noastră contagioasă nu-i afectează în profunzimea și complexitatea circumstanțelor lor. Problemele lor și soluțiile noastre par la distanță de ani lumină.

Cu toții ne dorim mai mult decât atât – pentru lucrările noastre și pentru noi.

Problemele lor și soluțiile noastre par la distanță de ani lumină.

Ne dorim să avem mai multă creativitate din partea lui Dumnezeu. Tânjim ca Dumnezeu să ne călăuzească mai departe.

Având la activ zeci de ani de experiență în cercetare și după o muncă asiduă cu zeci de grupuri de tineret și sute de lideri de tineret în ultimii patru ani, echipa noastră de la Fuller Youth Institute a dezvoltat un proces inovativ la care

poți apela pentru a-ți însuși sau reîmprospăta lucrarea cu tinerii.

Iată care este vestea bună: deși nouă ne-a luat ceva timp să descoperim acest proces, tu ai deja materia primă – ceea ce noi numim cele trei C-uri ale inovației – pentru a reuși. Exersând cei doi pași esențiali inerenti fiecărui C, poți să-ți scoți abilitățile inovatoare de la păstrare și să le canalizezi în direcția corectă a uceniciei.

Compasiunea

Inovația începe cu preocuparea plină de compasiune față de oameni, nu de programe. Îți poți dezlănțui compasiunea pentru a aprinde scânteia inovației făcând doi pași esențiali, dintre care primul este să-i înțelegi pe tineri – perspectivele, sentimentele și nevoile lor. Acest pas inițial este fundamentul inovației. Dacă îi ascuți și le pui întrebări, este foarte posibil să-ți schimbi radical presupunerile – chiar și despre tinerii pe care crezi că-i cunoști cel mai bine – și să îți ajustezi preocupările pentru a le împlini nevoile cele mai presante.

Al doilea pas important presupune să interpretezi mesajul pe care-l auzi de la ei. Interpretarea atentă îți permite să înțelegi tendințele și obiceiurile lor actuale și să discerni schimbările care îl au în centru pe Isus și care aduc mai multă speranță, libertate și dragoste. Divulgarea sentimentelor inițiale ale tinerilor pentru a afla care sunt lucrurile după care tânjesc cel mai mult te ajută să identifici obiectivul centrat pe Isus al întregului proces inovativ.

Creativitatea

Odată ce ai înțeles și interpretat corect năzuințele și pierderile tinerilor, ești pregătit pentru al doilea C al inovației: creativitatea. Primul pas creativ de importanță vitală este

să-ți dezvolți imaginația în privința lucrării. Petrece timp imaginându-ți practici noi sau abordări noi ale practicilor obișnuite care i-ar putea ajuta pe tineri să înțeleagă că Isus are răspunsuri mai bune la întrebările lor cele mai presante.

În funcție de personalitatea ta și de dinamica echipei, vei vrea probabil un proces inovativ mai alert. Să te gândești la șase posibilități în șase minute și apoi să verifici toate ideile. Sau poate ai vrea să optezi pentru un proces individual sau de grup mai lent, cum ar fi să meditați la felul în care a lucrat Dumnezeu în trecut, cum lucrează în prezent și cum ar putea să lucreze în viitor.

Odată ce ai o listă vastă de posibilități, al doilea pas creativ este să o restrângi la o nouă abordare viabilă de slujire. Acest pas presupune ceva mai mult decât să votezi cea mai populară sugestie. Echipa ta va trebui să aleagă, prin intermediul rugăciunii, ideea care se intersectează cel mai bine cu nevoile stringente ale tinerilor.

Curajul

Curajul este ceea ce te motivează să ieși, să-ți asumi riscul și să-ți pui ideea inovatoare în practică. Inițiativele curajoase reputează succese mărunte, sunt testate cu feedback, invită participare, caută susținere și se pregătesc pentru succesul maxim. Așadar, curajul presupune doi pași importanți: testare în cadru restrâns și lansarea noii abordări.

Noi recomandăm foarte mult să-ți testezi inovația în cadru restrâns prin experimente mai mărunte. Multiplele experimente mărunte ajută la obținerea unui aport inițial din partea tinerilor și a altora astfel încât să-ți poți îmbunătăți noua abordare înainte să o lansezi. Când faci pasul final și-ți lansezi ideea acum revizuită, vei dori să-ți intruiești echipa și să comunici cu biserica astfel încât ideea ta inovatoare să devină o realitate cu ajutorul Domnului.

Laolaltă, cele trei C-uri și cei șase pași inerenti acestora te vor ajuta să îmbunătățești lucrarea cu tinerii. Dar noi nu dorim să te implici în lucrare singur.

Nu poți (și nici n-ai vrea) să cauți compasiune, creativitate și curaj de unul singur. La fiecare pas, caută să colaborezi, să înveți împreună și să creșteți în sprijin reciproc. Acest proces Îi îngăduie lui Dumnezeu nu numai să te ajute să dezvolți idei noi, dar și să dezvolți o echipă mai puternică care este mai bine pregătită să-i ucenicizeze pe tineri.

Tinerii se bizuie pe tine. Noi credem în tine.

Pentru mai multe detalii în privința procesului inovator, citește cartea *Sticky Faith Innovation: How Your Compassion, Creativity, and Courage Can Support Teenagers' Lasting Faith*, de Steven Argue & Caleb Roose, publicată în ianuarie 2021 la fulleryouthinstitute.org.

Kara Powell, Ph.D., este director executiv al Fuller Youth Institute și cadru didactic la Fuller Theological Seminary din Pasadena, California. Este autoare și co-autoare a numeroase cărți printre care *Faith in an Anxious World*, *Growing With* și *The Sticky Faith Guide for Your Family*.

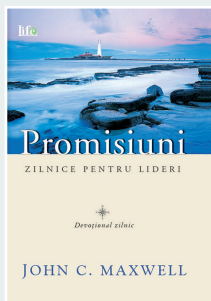

Steve Argue, Ph.D., este profesor asistent la cursul de tineret, familie și cultură în cadrul Fuller Theological Seminary și strateg de cercetare aplicată la Fuller Youth Institute. Pentru mai multe informații, accesează SteveArgue.com.

PROMISIUNI ZILNICE PENTRU LIDERI

» JOHN C. MAXWELL

Devoțional zilnic

Familia și prietenii au nevoie de lideri care să le ofere un exemplu de viață condusă de scopuri.

Copiii au nevoie de lideri care să-i ajute să-și atingă potențialul maxim.

Bisericile au nevoie de lideri care să traseze o direcție clară și să-i echipeze pe sfinți.

Companiile au nevoie de lideri care să nu fie interesați doar de profit, ci și de asigurarea unui loc de muncă plăcut și dinamic.

Comunitățile au nevoie de lideri care să construiască o societate mai bună.

392 p. • 11.5 x 17 cm • 35 lei

Etica păstoririi online

de John Davidson

Din cauza restricțiilor COVID-19, majoritatea pastorilor au devenit televangheliști. Am predicat și am dat învățătură online, într-o formă sau alta, în încercarea de a păstra legătura cu membrii bisericii și de a propovădui Evanghelia.

Pastorii au constatat imediat un număr mare de vizualizări, deseori mai mare decât prezența membrilor la biserică înainte de pandemie. M-am bucurat că mulți oameni ne-au urmărit, au auzit mesajul și chiar au răspuns, punându-și încrederea în Isus.

În ciuda dificultăților pandemiei, mulți vor privi în urmă la această perioadă ca la una în care Isus le-a schimbat viața în mod radical. Întregul cer sărbătorește întoarcerea lor.

Pe de altă parte, știm că pandemia a accelerat tendința unora de a participa la biserică online, nu în persoană, și de a vizita online mai multe biserici.

În general, noi îi numim „church hoppers”¹ pe cei care obișnuiesc să meargă în mod frecvent de la o biserică la alta.

**Tehnologia este o unealtă minunată,
dar n-ar trebui să o acceptăm fără a o supune
în prealabil unei analize critice.**

Expresia are o conotație negativă în cercurile bisericești. Dar astăzi, se pare că vizitarea virtuală a mai multor biserici și participarea virtuală la biserică în general au devenit ceva obișnuit.

¹ Hopper – insecte care topăie, lăcuste. În cazul de față, enoriași nestatornici, care nu-și găsesc locul într-o biserică.

La începutul pandemiei, în urma unui sondaj privind creștinii practicanți care obișnuiau să participe la biserică cel puțin o dată pe lună, Barna Group a constatat următoarele:

- 35% frecventau doar biserica lor (în persoană sau online)
- 32% n-au mai frecventat deloc biserică după izbucnirea pandemiei
- 14% și-au schimbat biserica
- 18% au început să participe la mai multe biserici online

Două treimi din cei care obișnuiau să meargă regulat la biserică și-au schimbat tiparul de participare în timpul pandemiei. Această schimbare este o problemă serioasă și e imposibil în acest moment să știm care vor fi implicațiile ei pe termen lung. Însă problema ridică unele întrebări etice la care slujitorii trebuie să răspundă.

Întrebările acestea atacă esența a ceea ce înseamnă a fi pastor.

Păstoriarea unei biserici înseamnă pur și simplu transmiterea de predici online? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să răspundem la o altă întrebare: Ce este un pastor? Din perspectivă biblică, el este păstorul oamenilor dintr-o biserică locală sau dintr-o comunitate.

1 Petru 5:2-3 spune: „... păstoriți turma lui Dumnezeu, care este printre voi, purtându-i de grijă nu din obligație, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, fără a fi lacomi de câștig murdar, ci dornici de slujire, nu ca unii care domniț peste cei ce v-au căzut la sorți, ci fiind exemple pentru turmă.”

În același mod, Pavel le-a spus bătrânilor bisericii în Fapte 20:28: „Fiți atenți deci la voi înșivă și la toată turma peste

care Duhul Sfânt v-a pus episcopi ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, pe care El a câștigat-o prin propriul Său sânge!”

Păstoria în aceste pasaje implică mai mult decât hrănirea turmei; păstoria presupune toate celelalte activități care au ca scop susținerea, protejarea și grija față de turmă. Trebuie să ne gândim serios dacă putem îndeplini aceste cerințe în mod adecvat cu un public online.

Simpla vizionare online a unui serviciu divin este același lucru cu a face parte din acea biserică? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ne gândim ce înseamnă cu adevărat a face parte dintr-o biserică. Apartenența presupune câteva aspecte vitale și anume: a intra într-o relație de legământ cu alții, a sluji, a da zeciuială, a avea la cine să apelezi în caz de criză sau cu cine să te rogi în suferință.

Sporirea numărului de credincioși practicanți care frecventează astăzi mai multe biserici online ar trebui să ne facă să ne întrebăm ce responsabilitate avem noi față de ei și ceilalți pastori ai lor.

Apartenența la o biserică locală este un concept ambiguu când nu există nicio relație personală și când congregația nu este cu adevărat locală.

Ar trebui să păstorești telespectatorii care participă la slujbele altor biserici? Sporirea numărului creștinilor practicanți care participă astăzi la mai multe biserici online ne face să ne întrebăm ce responsabilitate avem noi față de ei și de ceilalți pastori ai lor.

Trebuie să începem prin a ne defini audiența online. Asta înseamnă să știm pe cât posibil cine sunt cei care ne vizualizează – unde locuiesc, contextul lor spiritual, dacă sunt noi convertiți sau doar participanți la biserică sau pur și simplu fețe noi pentru biserica noastră.

În plus, trebuie să discernem dacă aceste persoane se consideră parte a bisericii noastre online sau sunt doar spectatori obișnuiți care frecventează sau sunt membri unei alte biserici.

A ști cine este publicul care ne vizionează ne ajută să ne dăm seama cum să interacționăm cu ei. Ar trebui să-i încurajăm pe cei care sunt membrii unei alte biserici să fie loiali bisericii lor.

Pastorul, în terminologie biblică, este un păzitor al turmei. Metafora sau termenul în sine presupune anumite granițe. Dacă de regulă un cioban nu îngrijește de turma altuia, nici un pastor n-ar trebui să îngrijească de biserica altuia.

Tu nu poți controla cine să vizioneze slujbele bisericii tale. Dar poți lua măsuri în privința lucrurilor pe care le poți controla. Poți controla ceea ce spui, cultura pe care o crezi și așteptările pe care le setezi. Când îi încurajezi pe credincioși să fie loiali bisericii în care sunt membri, tu de fapt onorezi bisericile și pastorii și promovezi unitatea în Trupul lui Cristos.

Ce responsabilități are biserica și enoriașul unul față de celălalt? Pastorii ar trebui să-i ajute pe oameni să înțeleagă ce trebuie să fie biserica. Și asta înseamnă a le vorbi despre

responsabilitatea pe care o are biserica față de enoriași și responsabilitatea pe care o au enoriașii față de biserică.

Felul în care „facem” biserică nu trebuie să transmită niciodată un mesaj care să contrazică Scriptura. Și nu se cade ca noi să promovăm modele de slujire care să compromită eficiența Bisericii pe termen lung.

Învățătura pe care o dăm – fie online, fie față către față – trebuie să includă responsabilitățile pe care le are nu numai biserica, ci și membrii săi.

Biserica locală are datoria de a se îngriji de membrii săi, de a le da învățătură și călăuzire spirituală, de a se ruga, de a edifica, de a uceniciza și de a facilita închinarea, părtășia și participarea la ritualurile bisericești.

Membrii au responsabilitatea de a se ruga și a simți unii cu alții, de a face dărnicie, de a da zeciuială, de a sluji, de a-și susține și a-și iubi conducătorii spirituali, de a aduce oameni la Cristos și de a-i integra în familia bisericii.

Aspectele acestea sunt importante. Însă importanța lor se poate diminua, în cazul cel mai fericit, și dispărea, în cazul cel mai nefericit, în situația în care membrii participă doar online și nu au legătură strânsă cu biserica locală.

Concluzie:

La aproape un an de la debutul pandemiei COVID-19, pastorii încă se mai întrebă: „Unde sunt credincioșii mei? Cine sunt credincioșii mei? Se vor mai întoarce înapoi? Au început sau vor începe să frecventeze o altă biserică? Vor continua să frecventeze biserica mea, însă numai online? Sau nu vor mai frecventa biserica deloc?”

Tehnologia ajută la sporirea imediată a comunicării și prezentării mesajului Evangheliei, însă e mai dificil să vedem cum – sau dacă – tehnologia ajută și la sporirea celorlalte aspecte ale bisericii, care sunt la fel de importante.

S-ar putea ca misiunea noastră extinsă să ne depășească abilitatea de a acorda îngrijire spirituală.

În calitate de pastori, trebuie să fim conștienți de faptul că s-ar putea ca misiunea noastră extinsă să ne depășească abilitatea de a acorda îngrijire spirituală. S-ar putea ca farmecul nostru, strategiile de creștere, punctele tari ale evanghelizării și, da, tehnologia să transmită mesajul nostru unui public care nu are acces la procesul nostru de ucenicizare.

Tehnologia este o unealtă minunată, dar n-ar trebui să o acceptăm fără a o supune în prealabil unei analize critice. Slujitorii au responsabilitatea morală de a conștientiza potențialele efecte de undă ale utilizării ei, de a lua măsuri de atenuare a efectelor sale secundare negative prin valorificarea beneficiilor și de a-și îndeplini cu credincioșie mandatul biblic de a păstori turma lui Dumnezeu.

John Davidson, Ph.D., este directorul programului de dezvoltare a conducerii în cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

CHIRIAȘI , SAU PROPRIETARI?

5 căi
de a
dezvolta
în biserică
o cultură
a proprietății

de Jill Fox

Creșterea Bisericii lui Cristos este investiția cea mai bună și cea mai mare pe care o poate face cineva, însă noi trebuie să le oferim voluntarilor metode de a deveni proprietari.

După ce m-am căsătorit cu soțul meu, ne-am mutat în prima noastră casuță din mijlocul orașului, lângă un lac. Era mică și defectuoasă, dar se afla în apropierea gheretei unde se vindea înghețata mea preferată.

Țin minte că atunci când ne-am mutat în casă, ușa de plasă pentru insecte atârna într-o balama. Cumva am reușit să cărăm toate cutiile în casă fără s-o scoatem cu totul din țâțâni. Mă întrebam dacă puteam face ceva în privința ei, dar apoi mi-am amintit că nu era datoria noastră s-o reparăm fiindcă noi eram doar chiriașii.

Mai târziu, am dat peste o ușă înțepenită pe care a trebuit să o deschidem cu forța. Apoi am avut o problemă cu gazonul. Am descoperit apoi că nici ușa de la garaj nu funcționa și altele asemenea. De fiecare dată când apărea o problemă, îl sunam pe proprietar. La urma urmei, noi eram chiriașii, nu proprietarii. Nu era datoria noastră să investim în întreținere și nici nu voiam să fie.

În cazul celei de-a doua locuințe, lucrurile au stat diferit. Noi am cumpărat-o. Noi eram proprietarii. Când vopsea de pe ușa principală s-a scorojit, ne-am dus în grabă la magazin ca să cumpărăm o vopsea adecvată. Când s-a stricat robinetul din bucătărie, l-am înlocuit cu unul mai bun, sperând că va fi mai rezistent. Eram implicați în totalitate. Locuința asta era a noastră și merita investiția timpului și banilor noștri.

Aceasta este povestea celor două mentalități: a proprietarului versus a chiriașului. În biserică tu vei găsi ambele mentalități. Chiriașii vin și se bucură de program o oră sănătoasă pe săptămână. Se așază, absorb și apoi își văd de treaba lor.

Ei contează, desigur. În calitate de lideri ai bisericii, suntem încântați când oamenii vin la biserică, văd cum e la noi și plănuiesc să se întoarcă, în cel mai fericit caz. Dar marea întrebare este: Se vor întoarce în calitate de chiriași sau vor deveni proprietari până la urmă? Vor continua ei să considere că investiția e datoria altora sau vor ajunge să o considere a lor?

Aceasta este decizia fiecăruia, într-adevăr. Totuși, greșeala majoră pe care o fac majoritatea bisericilor este că nu reușesc să le ofere oportunitatea de a alege. Creșterea Bisericii lui Cristos este investiția cea mai bună și cea mai mare pe care o poate face cineva, însă noi trebuie să le oferim oamenilor metode de a deveni proprietari.

Dacă nu autorizezi oamenii să conducă, aceștia vor veni și vor pleca. Vor rămâne chiriași și nu vor încerca să cumpere și să devină proprietari.

Proprietarii fac patru lucruri ca să-și ajute bisericile să prospere: *proprietarii înțeleg structura*. Nu demult am stat de vorbă cu un bărbat care își construia o anexă la casă. El știa totul despre fundație. Știa cum funcționează țevile de apă. El și-a făcut timp să învețe cum îi funcționează casa.

La fel se întâmplă în cazul proprietarilor din biserică. Ei înțeleg scopul, misiunea și viziunea ei. Ei se implică și contribuie de bunăvoie ca să se asigure că structura este rezistentă.

Ei nu numai că se implică în viața bisericii de zi cu zi, dar le și împărtășesc altora, fără rezerve, cât de bine este în biserică și îi cheamă și să li se alăture. Proprietarii contribuie la creșterea bisericii.

Proprietarii repară defectele. Când ceva se sparge, reparația cade în sarcina proprietarului, nu a altcuiva.

În toți anii de slujire în biserică nimic nu m-a impresionat mai mult decât să-i văd pe voluntari manifestându-și grija. I-am văzut reparând scaunele bisericii, ca oamenii să aibă pe ce să stea în timpul slujbelor. I-am văzut ajustându-și programul astfel încât copilul cu nevoi speciale să poată înțelege. I-am văzut stabilind întâlniri pentru a clarifica situațiile grele.

Proprietarii repară lucrurile. Îmbunătățesc lucrurile. Ei înțeleg că trebuie să contribuie ca biserică să-și îndeplinească misiunea.

Proprietarii se întorc după furtună. E posibil ca proprietarii locuințelor de pe coastă să fie evacuați înainte de uragan, dar aceștia se întorc întotdeauna la proprietatea lor și stabilesc ce trebuie făcut mai departe. Proprietarii se întorc.

În cazul multora din biserică, pandemia a fost ca o furtună. Aceștia au fost nevoiți să traverseze perioadele de lockdown și să-și mute slujbele online. Dar în ciuda tuturor situațiilor dificile, s-a întâmplat un lucru uimitor: toți proprietarii s-au întors. Au organizat grupuri mici pe Zoom. S-au oferit să transporte alimente. Au venit să facă curățenie suplimentară ca facilitățile bisericii să fie mai sigure pentru cei care intră în ele.

Proprietarii sunt cei care au apărut în prima linie a slujirii în timpul pandemiei. Ei au înțeles că biserică este importantă, așa că s-au întors.

Proprietarii investesc bani. Proprietarii dăruiesc nu numai din timpul lor, ci și din resursele lor financiare. Ei știu că depozitul de alimente nu-i ajută pe cei în nevoie dacă apa curge din tavan, așa că ajută la reparații. Ei observă cât de mult se schimbă viața tinerilor când văd felul în care Dumnezeu lucrează în lume, așa că dăruiesc la evenimentele de strângere de fonduri ca tinerii să poată merge în misiune. Proprietarii cred în ceea ce fac și investesc, înțelegând că răsplata lor este veșnică.

Proprietarii sunt importanți pentru biserică. Datoria conducătorilor bisericii este să-i ajute pe chiriași să devină proprietari. Asta înseamnă să-i autorizeze să conducă și să le dea oportunități să investească.

Iată cinci modalități de a dezvolta mentalitatea de proprietar în biserică ta:

1. Pune voluntarul potrivit în locul potrivit

Am crescut la o fermă din Iowa. În tinerețe mă consideram „fashionistă”, dar era greu să fii la modă când te aventurai în marile orașe doar de două ori pe an.

Uneori, neștiind când urma să mă întorc la oraș, luam unele decizii neînțelepte – îmi cumpăram pantofi mult prea mici fiindcă la magazin nu aveau în stoc pantofi de mărimea mea. Prin clasa a VIII-a, șchiopătând prin sala de studiu cu bășici la picioare, am învățat o lecție dureroasă: Nu te poți deplasa multă vreme cu o mărime nepotrivită în picioare.

În biserică uneori facem greșea să încredințăm unele sarcini voluntarilor nepotrivii, iar lucrul acesta provoacă pagube. De regulă, acești voluntari renunță în final. Ba mai rău, s-ar putea să nu se mai ofere niciodată voluntari din cauza experienței traumatiche anterioare.

Dacă ne dorim ca oamenii să-și asume responsabilități în biserică, trebuie să ne asigurăm că sunt oameni potriviți pentru responsabilitățile acelea. Un prim pas ar fi să discuți cu voluntarii și să-i întrebi despre pasiunile și interesele lor. Dacă sunt nesiguri, ar fi de ajutor să apelezi la un inventar cu daruri spirituale.

Introdu-i în domeniul în care vor să se implice și răspunde la toate întrebările pe care le-ar putea avea înainte de a se implica. Dă-le voie voluntarilor să observe misiunea în desfășurare. Unora le-ar plăcea să fie într-o sală aglomerată cu adolescenți plini de energie. Alții s-ar putea să facă cale întoarsă și să decidă că nu e locul potrivit pentru ei.

2. Învăță-i pe toți să recruteze

Dacă în biserică ta ai doar un singur coordonator al voluntarilor, este momentul să schimbi situația. Când bisericile pun responsabilitatea recrutării în cărca unei

singure persoane, ratează oportunități valoroase de a-și spori misiunea.

Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să-i înveți pe toți voluntarii să facă recrutări. Influența relațională funcționează. Tu cumperi camioneta recomandată de prietenul tău, fiindcă el promite că are tracțiune mai bună decât oricare altă camionetă și tu ai încredere în el. Cumperi șamponul sugerat de prietena ta, fiindcă ea îți spune că e singurul șampon care îți ține cărlionții sub control. Așa luăm multe decizii în viață; avem încredere în recomandările cunoscuților noștri.

La fel se întâmplă și în cazul voluntariatului. Cea mai potrivită persoană pentru a face reclamă la misiunea în închisori este cea entuziasmată de ce se întâmplă acolo. Dacă o persoană căreia îi place să aibă grijă de spațiile verzi ale bisericii vorbește un prieten despre munca lui, șansele sunt mai mari ca interesul prietenului să crească în această privință.

Nu trebuie să fie greu să instruiesti voluntarii să recruteze. De fapt, primul pas este cât se poate de simplu: spune-le voluntarilor că pot recruta. Vei fi surprins să afli că mulți voluntari habar nu au că le este permis să facă așa ceva.

Fă rost de uneltele necesare ca să-ți echipezi voluntarii pentru sarcina încredințată. Dă-le o descriere a activității pe care voluntarii să o poată folosi când vorbesc despre activitatea lor. Creează oportunități pentru voluntari de a-și aduce prietenii, de a-i pune în temă și de a le arăta împrejurimile, fără a pune presiune pe ei.

Laudă eforturile reușite de recrutare în cadrul întâlnirilor de grup sau printr-o felicitare cu mesaj de mulțumire. Dacă vrei proprietari în biserică ta, lasă-i să recruteze. Probabil că ei se vor descurca mai bine decât tine în această privință.

3. Asigură instruirea

Un conducător al unei biserici mi-a cerut odată să dau câteva consultații voluntarilor din biserică sa fiindcă aceștia își pierdeau repede interesul. Am fost de acord să am o întâlnire cu toată echipa. Prima oară i-am întrebat în ce constă instruirea lor.

Membrii echipei s-au uitat unul la altul, nu la mine, de teamă că nu aveau ce să-mi răspundă. Prin urmare, am nominalizat o persoană la răspuns.

- În lucrarea cu femeile?
- Ăăă, momentan noi nu avem așa ceva.
- În lucrarea cu copiii?
- Mda, lucrăm la asta.
- Echipa de ușieri?
- La fel.

M-am ridicat și le-am zâmbit înainte să le spun frumos:

- Ei bine, cred că știu care este problema.

**Proprietarii cred în ceea ce fac și investesc
înțelegând că răsplata lor este veșnică.**

Dacă vrei proprietari în biserica ta, dă-le voie voluntarilor să recruteze. Probabil că vor face asta mai bine decât tine.

Toți voluntarii noi au nevoie de instruire. Aceasta poate dura între cinci minute pentru noul membru din echipa care adună scaunele și o zi întreagă pentru un nou lider în lucrarea cu copiii, dar toți ar trebui să primească un fel de instruire. În loc să aștepti ca oamenii să eșueze și să fie frustrați, inițiază-i în așa fel încât să reușească.

Pregătește o descriere a postului pentru fiecare poziție și parcurge cu recruții fiecare aspect al noului lor rol. Pune-i pe nou-veniți să ia exemplul celor mai buni voluntari din echipă.

După câteva săptămâni de voluntariat, stabilește o întâlnire în care voluntarii să-ți poată pune întrebările pe care le au. Dacă vrei proprietari în biserica ta, trebuie să-i echipezi de la bun început.

4. Sărbătorește părtașia

Dacă vrei ca voluntarii să rămână implicați, organizează echipe în care membrilor să le pese unii de alții și să se bucure împreună.

Odată am avut o echipă de ușieri cu totul deosebită de orice altă echipă de ușieri. Membrii ei erau implicați cu toții și făceau o treabă mai bună decât toți ceilalți. Succesul lor se datora liderului lor.

Steve știa să lege relații și să le păstreze. Obișnuia să organizeze picnicuri în parc cu echipa. Săptămânal, trimitea câte un e-mail cu cereri de rugăciune și își făcea timp să le pună întrebări oamenilor și să manifeste interes față de viețile lor. Dragostea lui pentru echipa sa a consolidat părtașia dintre ei.

Echipele de voluntari care depășesc alte echipe în performanță de obicei fac activități împreună. Fie ies împreună la picnic, fie se roagă împreună, fie sărbătoresc zilele de naștere sau alte momente speciale din viața lor.

Este important, de asemenea, să le mulțumești tuturor pentru slujire, fie verbal, fie în scris.

Dacă vrei proprietari în biserica ta, petreceți timp și amuzați-vă împreună.

5. Concentrează-te asupra altora

Când aveam 24 de ani, pastorul principal m-a rugat să renunț la poziția de lider de tineret ca să preiau un nou rol pastoral. Îndrăgeam voluntarii și studenții cu care lucram, dar după un timp de gândire și rugăciune, am acceptat oferta lui.

Înainte să-i anunț pe tineri de iminenta schimbare, am vrut să închei călătoriile misionare de vară cu ei. Păstram secretul cu mare grijă, deși era dureros. În ultima călătorie, în timpul unui popas, m-am gândit la toate implicațiile alegerii mele și m-a apucat plânsul. Mă întrebam: *Cine îi va iubi așa ca mine? Cine va merge cu ei la meciurile de volei și de fotbal? Cine va ieși cu ei la cafea ca să stea să îi asculte?*

În timp ce stăteam în aeroport, rezemată de un stâlp și plângându-mi de milă, m-am uitat și am văzut că studenții se mutaseră. Stăteau într-un cerc mare și trei dintre voluntari se aflau în mijloc.

Voluntarii mergeau de la un student la altul și le puneau următoarele întrebări: „Cum te-a schimbat călătoria asta? În ce măsură vei trăi diferit când vei ajunge acasă? Cum ai putea să-ți împărtășești credința?”

În momentul acela, am început să plâng. Mi-am dat seama că studenții vor fi bine. Ei n-aveau nevoie de mine fiindcă aveau parte de cei mai buni voluntari posibili: cu mentalitate de proprietari.

Experiența aceea m-a învățat că tinerii nu depind de mine. Pastorilor le este ușor să creadă că întreaga slujire depinde de conducerea lor.

Chiar și liderii cei mai bine intenționați pot începe să creadă că succesul slujirii lor atârna de cât de mult bine pot să facă. În consecință, aceștia îndreaptă reflectorul asupra lor și se asigură că vocea lor răsună cel mai tare în timp ce se străduiesc să poarte toate poverile.

Mentalitatea de proprietar nu apare peste noapte; se dezvoltă pas cu pas.

Însă Isus nu a slujit în felul acesta. El nu s-a agățat cu toată puterea de autoritatea Sa; Isus a împărțit-o cu alții. El a ucenicizat, a echipat, a împuternicit și a dat voie și altora să sporească lucrarea Împărăției.

Este datoria celor implicați în lucrarea de slujire a bisericii să facă la fel. Trebuie să ne întrebăm întotdeauna: Cine mai poate face slujba asta? Cine poate îndeplini sarcina asta mai bine decât mine? Ofer ocazii altora să încerce să conducă?

Întrebările acestea ar trebui să ne călăuzească misiunea la fiecare pas. Un conducător dovedește că este de succes atunci când pleacă, iar lucrarea lui merge mai departe, fiindcă i-a lăsat și pe alții să conducă. Cu alte cuvinte, lucrarea nu depinde de ei.

Ca să ai parte de proprietari în biserică, trebuie să înveți că lucrarea nu depinde de tine.

Mentalitatea de proprietar nu apare peste noapte; ea se dezvoltă pas cu pas. Este cumpănită, clară, necesită timp și are așteptări.

Dacă vrei ca biserica ta să crească, dacă vrei să vezi credința credincioșilor sporind, dacă vrei să vezi oameni venind la credința în Isus Cristos, lasă-i pe voluntari să conducă. Împarte-ți slujirea, invită-i pe oameni să devină proprietari și dă-le voie să investească.

Jill Fox este pastor executiv al departamentului de misiune în cadrul Westwood Community Church în Chanhassen, Minnesota. Este coautoare a două cărți: *Volunteering* și *The Volunteer Church*

CUM SĂ LE SLUJEȘTI CELOR CARE SE GÂNDESC SĂ SE SINUCIDĂ

Cum să-i păstorești pe cei care
trec prin situații de criză

de Jared Pingleton

Sinuciderea este una dintre cele mai înfricoșătoare și mai amenințătoare cuvinte din dicționarul unei limbi. Puține cuvinte evocă reacții viscerale mai intense sau sentimente mai dureroase decât acesta. Sinuciderea reprezintă un flagel de inimi frânte, potențial irosit, neputință copleșitoare și vieți curmate prematur.

Dar ce legătură are sinuciderea cu pastorii? Nu sunt creștinii – în special pastorii – imuni la astfel de ispite, chinuri și tragedii?

Sinuciderea este un subiect larg răspândit, complex și controversat din punct de vedere spiritual, social și psihologic. Dacă oamenii sunt sinceri cu ei înșiși, cei mai mulți ar recunoaște că în momentele lor vulnerabile au nutrit unele fantezii și gânduri trecătoare legate de cum ar fi dacă ar scăpa de suferințele lor. Uneori, pe toți ne încercăm într-o oarecare măsură disperarea, neputința și deznădejdea.

În consecință, cum le slujim în mod eficient celor care se confruntă cu gânduri, sentimente și impulsuri suicidare? Ca în majoritatea cazurilor, mai întâi trebuie să fim conștienți de realitatea și magnitudinea acestor stări.

În multe privințe și de prea multă vreme, Biserica a contestat existența bolilor psihice în mijlocul ei. Pretutindeni există numeroși oameni răniți, oprimați și încercați de stări conflictuale fără precedent. Bisericile sunt constituite din oameni reali, cu nevoi reale, care au nevoie de ajutor real.

Creștinii, chiar și pastorii, se gândesc la sinucidere și chiar se sinucid. Biserica trebuie să spargă tăcerea, să dezvăluie secretele, să alunge rușinea și să ștergă stigmatul ce înconjoară problemele legate de sănătatea psihică și relațională.

Cuvântul lui Dumnezeu nu tace, nu păstrează secretul, nu face de rușine și nici nu stigmatizează problemele oamenilor, nici măcar când e vorba despre un subiect atât de tulburător precum sinuciderea. Biblia nu mușamalizează luptele personajelor sale.

De fapt, în Scriptură sunt enumerați șapte oameni care și-au luat viața: Abimelec (Judecători 9:52-54), Samson (Judecători 16:23-31), Saul și purtătorul său de arme (1 Samuel 31:1-5), Zimri (1 Regi 16:18) și renumitul Iuda Iscarioteanul (Matei 27:3-5).

Tot din Scriptură aflăm că unii dintre oamenii aleși de Dumnezeu – inclusiv Ilie, David și Iona – s-au confruntat cu gânduri și sentimente suicidare. Există multe pasaje biblice care descriu într-un mod tulburător tânguiri, singurătatea intensă, lipsa de sens derutantă, disperarea extremă, chinul agonizant și neputința cumplită.

Întrebarea care se pune Bisericii actuale este: cum putem să le slujim în mod eficient celor care se confruntă cu gânduri suicidare?

Încearcă să previi

Este cât se poate de adevărat că prevenirea este mai ușoară și mai eficientă decât vindecarea. Deși nu întotdeauna este posibil să împiedici apariția gândurilor suicidare, există modalități de a le preveni. Iată patru dintre cele mai importante:

1. *Caută să ai grijă de tine însuși.* Noi înșine trebuie să fim sănătoși și să ne dăm exemplu în acest sens familiei și bisericilor noastre. Cum se întâmplă de cele mai multe ori în

viață și în slujire, pur și simplu noi nu putem să dăruim ceea ce nu avem.

În cazul unei situații de urgență în timpul zborului, pasagerii trebuie să-și pună propriile măști de oxigen înainte să-i ajute pe ceilalți să și le pună. Același lucru se aplică și în cazul nostru: noi nu putem să învățăm și să le slujim altora cu eficiență dacă pe noi înșine ne neglijăm.

Cu toate acestea, mulți creștini, mai cu seamă pastori, se simt vinovați dacă se îngrijesc de nevoile lor personale. Aceștia se silesc oarecum să-și iubească semenii mai mult decât pe ei înșiși, ceea ce este imposibil din punct de vedere funcțional.

Autoîngrijirea sănătoasă și adecvată este indispensabilă. Slujirea este încărcată de factori de stres, singurătate endemică și descurajare frecventă. Mai presus de orice, noi trebuie să ne păzim inima și să ne învățăm turma să facă la fel (Proverbe 4:23).

2. *Pune capăt stigmatului și rușinii.* Noi trebuie să facem din noi înșine și bisericile noastre adăposturi sigure din punct de vedere emoțional, unde oamenii răniți să se poată refugia cu durerea și problemele lor. Pentru mulți oameni, localul unde creștinii obișnuiesc să se adune este orice altceva, numai sanctuar adevărat nu. Teama de a fi criticați, judecați și respinși îi împiedică pe cei răniți să fie deschiși și transparenți în privința suferințelor și problemelor lor.

Cu toții trebuie să ne însușim dragostea, harul, îndurarea și iertarea lui Isus Cristos ca mai apoi să le putem manifesta față de semenii noștri. Tăcerea, discreția, rușinea și stigmatul adesea împiedică bisericile să devină adăposturi sau refugii pentru cei răniți și pentru cei cu relații distruse.

3. *Învăță-i pe alții.* Cu îndrăzneală și compasiune, noi trebuie să luminăm, să spunem adevărul și să sărăm lumea noastră întunecată, amăgită și distrusă.

Conform unui sondaj realizat de LifeWay Research în 2014, 23% dintre pastorii protestanți se confruntau cu tulburări psihice. Cu toate acestea, 66% dintre pastori mărturiseau că rareori predicau sau dădeau învățătură despre bolile psihice.

Noi avem nevoie de pastori care să abordeze problema suicidului și a altor tulburări psihice și relaționale. Asta înseamnă că trebuie să ne informăm despre aceste subiecte ca să putem vorbi în cunoștință de cauză. Și mai înseamnă să împărtășim lecțiile pe care le-am învățat din proprie experiență.

4. *Ocupă-te de cei răniți.* În cele din urmă, avem nevoie de strategii pragmatice pentru a le sluji celor mâhniți, fie că se confruntă cu probleme psihice sau relaționale, fie că jlesc pierderea unor persoane dragi.

Oamenii îndurerați, răniți și traumatizați sunt vulnerabili în fața izolării și disperării, dar sunt adesea și foarte receptivi la Evanghelie.

Hai să nu pierdem prilejul să fim alături de cei zdrobiți și să le arătăm compasiunea lui Cristos, călăuzindu-i spre Cel care oferă speranță și vindecare.

Privește și ascultă

Sinucidările sunt tot mai frecvente într-o lume în care sentimentul de angoasă se intensifică în permanență – de la

sentimente dureroase (disperare suicidară), la gânduri obsesive (mentalitate suicidară) și la acțiuni distructive (tentative de suicid). Caută să observi cu atenție și înțelepciune aceste dinamici în rândul membrilor din turma ta.

Nu toți cei care vorbesc despre sinucidere vor încerca să se sinucidă și nu toți cei care încearcă să se sinucidă vorbesc deschis despre sinucidere înainte de a comite actul. Așadar, este absolut necesar să iei în serios orice amenințare cu sinuciderea, fie aceasta vagă sau implicită. Nu subestima pericolul, chiar dacă ai impresia că, prin dramatismul său, omul nu face decât să caute atenție sau să strige după ajutor.

Există diferențe semnificative între diferitele tipuri de amenințări, gesturi sau chiar tentative de sinucidere. De pildă, studiile arată că adolescentele spun cel mai des că se sinucid, însă vorbele lor de cele mai multe ori nu se transpun în faptă. Pe de altă parte, bărbații în vârstă nu vorbesc și nu amenință că se sinucid, dar rata sinuciderii în rândul lor e cât se poate de ridicată.

Dar nu te înșela: sinuciderea nu face discriminare. Oameni de orice vârstă, sex sau etnie sunt predispuși la tentative de suicid – care pot fi distructive, chiar dacă nu sunt fatale. Unii care supraviețuiesc unei astfel de tentative suferă adesea leziuni la nivelul creierului sau rămân cu alte urmări care le schimbă complet viața.

Comportamentul suicidar este complex și nu are o cauză unică sau universală. Cu toate că sunt mulți factori diferiți care pot contribui la stările suicidare ale unei persoane, acestea au totuși o serie de caracteristici comune (consultă indicatorii și factorii de risc din articolul suplimentar).

Gândurile suicidare apar adesea când o persoană nu poate să facă față unei situații copleșitoare. Sau pot fi cauzate de

probleme financiare, moartea unei persoane dragi, sfârșitul unei relații, o boală debilitantă sau alte probleme grave de sănătate.

Întrebă

Ce ar trebui să faci când crezi că cineva este deprimat sau se gândește la sinucidere? Oricât de neplăcut ar fi, începe prin a întreba cu bunățate și compasiune cum se simte persoana în cauză din punct de vedere emoțional.

Desigur că este mai ușor să faci asta dacă ai o relație cu persoana respectivă. Există un vechi proverb care spune că cel mai propice moment pentru a planta un pom a fost acum 20 de ani, iar al doilea moment propice este acum. Același principiu se aplică și în acest caz. Cel mai prielnic moment pentru a construi o relație cu o persoană aflată în criză este înainte de criză, dar un alt moment prielnic este astăzi.

Mulți pastori ezită să întrebe un enoriaș despre sănătatea lui mintală și e lesne de înțeles de ce. Pastorii își fac griji probabil că-l stânjenesc sau îi rănesc sentimentele, dar e cu mult mai ușor să înfrunți un moment penibil, decât să predici la înmormântarea cuiva care a murit în mod tragic, prematur și inutil.

Când întrebă un om, cu dragoste și fără gânduri de judecată, dacă a nutrit gânduri de sinucidere, poți obține informații esențiale și valoroase, dar mai mult decât atât, omul acela temător, anxios, deprimat și copleșit se poate simți acceptat, înțeles și prețuit. Când ești sensibil față de inimile oamenilor ești asemenea lui Cristos.

Ține minte că ispita nu este un păcat – nici măcar ispita de a-ți curma viața. Totuși, un om care recunoaște că este încercat de gânduri de sinucidere are nevoie de ajutor.

**Biserica trebuie să spargă
tăcerea, să dezvăluie
secretele, să alunge rușinea
și să șteargă stigmatul
ce înconjoară problemele
legate de sănătatea psihică
și relațională.**

Fii pregătit să intervii

Dacă suspectezi pe cineva că se gândește la sinucidere, chiar și într-o mică măsură, evaluează criza din prisma a trei întrebări esențiale:

Are un plan? Gândurile de sinucidere trecătoare sau chiar obsesive sunt inofensive prin comparație cu un plan de sinucidere bine pus la punct.

Are mijloace disponibile? Verifică lucrurile la care poate avea acces (ex. arme, medicamente etc).

Cât de urgentă este amenințarea? O persoană care vorbește despre achiziționarea unei arme nu este în pericol atât de urgent ca persoana care ține în mână o armă încărcată.

Dacă o persoană nu poate sau nu vrea să te asigure pe tine, membrii familiei sau pe cei dragi ai ei că nu va acționa pe baza gândurilor și sentimentelor sale suicidare, ia urgent măsurile necesare. Dacă persoana aceea nu va fi de acord să caute ajutor, sună la 112. În multe cazuri, o persoană care vrea să se sinucidă trebuie spitalizată chiar și fără voia ei.

Înțelege

Ca să le slujești cu eficiență celor care se confruntă cu gânduri suicidare este esențial să înțelegi cum funcționează gândirea lor distorsionată. Studiile dezvăluie că aproape toate persoanele suicidare au convingerea irațională că sinuciderea este cea mai bună soluție sau singura soluție de scăpare din situația lor nenorocită.

În consecință, acești oameni copleșiți emoțional trag adesea concluzia eronată că nu există speranță și nici ajutor, că nimănui nu-i pasă și că nimic nu poate schimba situația lor cumplită.

Oamenii trebuie să înțeleagă că sinuciderea nu rezolvă niciodată nimic. Ei au nevoie de cineva care să le arate cu dragoste adevărul și anume, că a-și pune capăt vieții nu este defel cea mai bună soluție, cu atât mai puțin unica soluție.

Oamenii care vor să se sinucidă au nevoie atât de asistență pastorală, cât și de asistență medicală. Păstorește-i personal, pe măsură ce li se acordă tratamentul medical de care au nevoie, fie că participă la ședințe de psihoterapie, fie că sunt internați până la stabilizarea lor.

Caută să înveți cum să reacționezi eficient într-o criză suicidară. La fel ca paramedicii de pe ambulanță care repetă regulat tehnicile de resuscitare și alte intervenții de urgență ca să nu se panicheze în situații dificile, și tu trebuie să-ți elaborezi un plan pe care să-l repeți regulat.

Cultivă relații de încredere cu specialiștii în terapie din comunitatea ta. Învață liniile telefonice naționale pentru ajutor specializat. Învață procedurile spitalului local pentru spitalizarea voluntară sau involuntară a unor astfel de pacienți.

Fii alături de cei răniți, ține-i în siguranță și rămâi conectat cu ei.

Îndrumă

Din nefericire, sinuciderea nu este prevenită întotdeauna. În astfel de cazuri, familia și prietenii îndurerați, întreaga comunitate chiar, pot fi foarte receptivi la grija plină de dragoste, preocuparea și compasiunea bisericii.

Oamenii sunt adesea mai deschiși la dragostea lui Isus când trec prin zdrobire. Însă rușinea și stigmatul cumplit al sinuciderii poate îngreuna slujirea.

Sinuciderea este devastatoare pentru cei rămași în urmă. Pe lângă suferința resimțită de membrii familiei, sinuciderea șochează și întristează bisericile, școlile și întreaga comunitate. Sinuciderea unui tânăr poate declanșa un lanț de sinucideri în rândul adolescenților din oraș.

E cu mult mai ușor să înfrunți un moment penibil, decât să predici la înmormântarea cuiva care a murit în mod tragic, prematur și inutil.

CUM SĂ DETECTEZI INTENȚIILE DE SINUCIDERE

Semnele obișnuite care trădează prezența gândurilor suicidare

- deznădejdea și sentimentul că ești prizonier
- senzația că ești o povară pentru alții
- durere fizică și emoțională insuportabilă
- preocupat de acte violente și de moarte
- tulburări severe de dispoziție
- dorință de răzbunare, sentimente de vinovăție și rușine
- agitație și stare extremă de anxietate
- schimbarea rutinei, a tiparelor de somn și a personalității
- consumul în exces a medicamentelor sau alcoolului
- comportament riscant precum condusul cu neglijență
- dorința subită de a-ți răndui lucrurile din viață, pregătirea testamentului, donarea lucrurilor personale etc
- denumirea unei metode de sinucidere (de pildă, arma sau anumite substanțe)
- izolarea
- agitație psihomotorie (umblatul fără țintă, frângerea mâinilor)
- tendința de a-ți lua rămas bun de la alții ca pentru ultima oară
- pierderea plăcerii față de lucrurile care odată îți produceau bucurie: mâncare, exerciții, interacțiune socială sau sex
- remușcare extremă și autocritică
- regretul că ești în viață sau că te-ai născut vreodată
- exprimarea afirmațiilor de genul: „Nimănui nu-i pasă”, „Nimeni nu mi-ar simți lipsa dacă aș pleca”.

Ce pot face pastorii și slujitorii? Sinuciderea este o criză de proporții uriașe, cu ramificații traumatice care vor afecta până la urmă chiar și cele mai mici biserici. Cum putem îndruma cu dragoste și compasiune, grijă și alinare în asemenea momente? Cum îi ajutăm pe cei pe care îi slujim să facă față torturii, chinului, vinovăției, indignării, confuziei și durerii pe care o lasă în urmă cei care se sinucid?

În mandarină, cuvântul „criză” nu poate fi redat printr-o ilustrație simplă. Dimpotrivă, e nevoie de două ilustrații diferite: una pentru „pericol” și una pentru „oportunitate” (ceea ce, de regulă, nu se prea vede imediat într-o situație de criză). Când membrii bisericii se confruntă cu o criză, caută oportunități de a-i iubi și de a le sluji pe măsura durerii, agoniei și adesea a suferinței cumplite.

CONȘTIENTIZEAZĂ RISCURILE

Indiferent că o persoană își exprimă sau nu gândurile și sentimentele suicare, printre principalii factorii de risc se numără următoarele:

- depresia sau alte tulburări psihice
- tulburări legate de consumul de substanțe
- anumite afecțiuni, mai ales cele cu prognostic neplăcut
- dureri cronice
- tentative anterioare de sinucidere
- conflicte privind identitatea sexuală
- lipsa asistenței medicale în tratarea problemelor psihice
- probleme infracționale
- victimizare din cauza hărțuirii
- concedierea
- moartea unei persoane iubite
- divorț recent sau respingere din partea cuiva pe care-l iubești
- crize financiare debilitante sau numeroase datorii
- tulburări psihice moștenite sau abuz de substanțe
- antecedente de suicid în familie
- antecedente de abuz, neglijență, incest și traume în copilărie
- trecut violent, inclusiv abuz fizic și psihic
- prezența armelor în casă
- recenta eliberare din închisoare
- expunere la comportamentul suicidal al unui membru din familie, a unui coleg sau a unei celebrități

De multe ori, se ridică întrebări care îi nedumeresc și îi bântuie pe cei rămași în urmă în privința destinului veșnic al celui care s-a sinucis. Preocuparea lor este extrem de sensibilă și de întemeiată. Cu toate acestea, nu este momentul pentru a despica cu aroganță firul teologiei în patru sau pentru a face afirmații legaliste cu răceală.

Dimpotrivă, este momentul să te ții strâns de Tatăl iubitor și să asiguri familia și prietenii de mângâierea, bunătaea, dragostea, înțelegerea, harul, îndurarea și iertarea Lui statornică. Apostolul Pavel a zis că acum vedem în mod neclar și cunoaștem în parte (1 Corinteni 13:12).

Ca în celelalte situații dureroase și traumatizante, caută să susții și să slujești cu sârguință și de bunăvoie rudelor obidite. Ține cont că aceștia se confruntă cu un amalgam de sentimente nestatornice, copleșitoare și dureroase printre care vinovăție, rușine, indignare, inutilitate, neputință și tristețe neînduplecată. Nu înceta să-i cauți, să-i susții, să-i încurajezi, să-i ascuți, să simți cu ei și să te rogi pentru ei și cu ei. Ei vor avea nevoie de așa ceva.

Jared Pingleton, Psy.D., este director al centrului Mental Health Care & Ministry în cadrul Asociației americane de consilieri creștini. Are licență în psihologie clinică; slujește în cadrul

Adunărilor lui Dumnezeu și în Mental Health Committee din cadrul Consiliului general al Adunărilor lui Dumnezeu. Este autorul și coautorul a opt cărți, printre care *The Struggle Is Real: How to Care for Mental and Relational Health Needs in the Church*.

SIMȚI CĂ VREI SĂ RENUNȚI

» DAVID WILKERSON

Și tu poți găsi pacea reală, de durată

În calitate de fondator al World Challenge, Inc., David Wilkerson a lucrat cu tot felul de oameni tulburați. În această carte încurajatoare, autorul examinează problema universală a descurajării și îți oferă o speranță reală pentru zilele, săptămânile, lunile și anii care îți stau în față.

151 p. • 14 x 20.5 cm • 23 lei

CUM SĂ NU TE EPUIZEZI

de Les Welk

Cinci modalități de a-ți păzi inima în slujire.

Cuvântul „terminat” se referă la epuizare fizică și emoțională după expunerea pe termen lung și în mod repetat la factori de stres externi și deopotrivă interni.

Semnele exterioare ale epuizării totale sunt oboseala cronică, insomnia, indigestia, uitarea, sentimentul de inutilitate, cinism extrem și comportamente care generează dependență. Afecțiunea nu debutează brusc. Apare în timp, adesea ca un produs secundar al neputinței de adaptare la anumite situații.

Epuizarea totală îi paște pe cei mai dedicați oameni. Natura sa insidioasă și nedetectabilă le consumă identitatea și îi secătuieste de energie.

Când am identificat semnele epuizării în viața mea, aproape că era deja prea târziu. Minte mi-a fost năpădită de gânduri de sinucidere. Mi se părea că nu există nicio altă cale mai bună de ieșire din dilema mea.

Toate cazurile de epuizare și împrejurările care le determină sunt unice. În cazul meu, am ajuns să realizez cât de preocupat am devenit de performanță în viața mea. Am crescut cu o mentalitate de protestant în privința eticii muncii conform căreia un bun creștin trebuie să muncească din greu ca să-L mulțumească pe Dumnezeu.

Această ideologie provine de la Calvin care credea că munca sârguincioasă, cumpătarea și austeritatea erau dovezi ale alegerii unei persoane. Azeziunea lui Calvin la această etică pare contradictorie, dacă luăm în considerare accentul deosebit pe care-l pune pe harul nemeritat.

Adunările lui Dumnezeu nu acceptă ipotezele doctrinare ale lui Calvin, cu toate acestea îmbrățișează adesea etica muncii sale. De-a lungul anilor am auzit predicatori declarând cu înflăcărare: „Prefer să mă epuizez pentru Isus decât să ruginesc pentru diavol.”

Asemenea multor tovarăși de-ai mei, mi-am legat identitatea de creștin mai strâns de performanță decât de harul nemeritat al lui Dumnezeu. Aceasta este prescripția perfectă pentru epuizare.

Ar fi ușor să simplificăm în mod exagerat cauzele și remediile epuizării. Dacă problema este suprasolicitarea, am

Cu câțiva ani în urmă, stăteam consternat în cabinetul unui psihiatru creștin. Eram epuizat din toate punctele de vedere – fizic, spiritual, emoțional și relațional. După o serie de întâlniri săptămânale, sesiuni de consiliere și evaluări, a venit momentul stabilirii diagnosticului.

Cu blândețe și grijă în glas, psihiatrul mi-a zis:

– Les, suferi de depresie clinică, tulburări grave de anxietate și tulburări de stres posttraumatic. Dacă ar exista așa ceva în manualele de diagnostic, aș adăuga pe listă și faptul că ești terminat, numai că această stare nu este recunoscută oficial ca diagnostic... încă.

– E imposibil, am ripostat. Ceea ce-mi spui tu mie este o descriere tipică a veteranilor de război. Eu nici măcar n-am fost în armată!

Cu înțelepciune dumnezeiască, doctorul mi-a zis:

– Les, trebuie să-ți aduci aminte în a cui armată slujești.

În calitate de consilier pastoral, eram obișnuit să dau sfaturi altora în astfel de probleme. Acum m-am trezit că eu însumi aveam nevoie de îndrumare.

putea crede că soluția este pur și simplu stabilirea unor limite sănătoase, muncă mai puțină și mai multă relaxare.

Aceste considerații sunt importante și constituie un remediu doar în parte, dar ele nu tratează atitudinile inimii care duc la suprasolicitare și epuizare.

Proverbe 4:23 spune: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”(VDCC). Ca să limităm tiparele nesănătoase din viață și slujire, trebuie să ne examinăm inima, care este sursa lor. Trebuie să medităm și să ne rugăm în privința lucrurilor care ne țin pe drumul care duce la epuizare.

Adunările lui Dumnezeu nu acceptă ipotezele doctrinare ale lui Calvin, cu toate acestea îmbrățișează adesea etica muncii sale.

Din fericire, epuizarea și consecințele ei sunt reversibile și pot fi evitate. Însă de noi depinde cât de dispuși suntem să ne păzim inima și să luăm măsuri chibzuite și echilibrate. Iată cinci modalități de a-ți păzi inima ca să eviți epuizarea în slujire:

1. Caută ajutor

Apelează la un consilier sau la un coleg de încredere și spune-i cu ce te confrunți.

Fiecare slujitor ar trebui să aibă un tovarăș căruia să-i poată împărtăși, în mod confidențial, problemele critice. Galateni 6:2 spune: „Purtați-vă poverile unii altora și veți împlini astfel legea lui Cristos.”

Adesea pastorii încearcă să poarte nu numai poverile lor, ci și pe ale tuturor celorlăți. Lucrul acesta este nebiblic și nesănătos. Caută pe cineva care să te ajute să porți povara emoțională. Dumnezeu îți va onora vulnerabilitatea și transparența.

2. Caută să dai socoteală

Odată ce ai găsit un confident de încredere, lucrați împreună la stabilirea unor limite sănătoase.

Adesea, alții pot observa semnele epuizării tale cu mult timp înaintea ta.

Cerințele slujirii pot fi intruzive și neînduplecate. Limitele sănătoase și adecvate sunt esențiale pentru slujitorii suprasolicitați. Numai că unii slujitori nu știu cum să-și stabilească propriile limite.

Adesea, alții pot observa semnele epuizării tale cu mult timp înaintea ta. Tocmai de aceea ai nevoie nu numai de sfaturi înțelepte, ci și să dai socoteală. Un tovarăș căruia să-i dai socoteală te poate ajuta să-ți păstrezi echilibrul și să depășești falsul sentiment de vinovăție care te-ar putea încerca atunci când reduci responsabilitățile sau refuzi altele noi.

3. Fii conștient de limitările tale

Evitarea epuizării presupune totodată acceptarea sănătoasă a faptului că suntem oameni. Energia și rezistența noastră

este limitată, ceea ce înseamnă că suntem vulnerabili la consecințele negative ale suprasolicitării.

Din fericire, nu suntem singurii lucrători pe câmpul de misiune. Trebuie să recunoaștem când este timpul să dăm înapoi sau să delegăm sarcini. Lucrul acesta nu numai că ne oferă nouă o pauză, dar le dă și altora posibilitatea să-și folosească darurile.

Teoretic știm toate aceste lucruri. Cu toate acestea, deseori ne ignorăm limitările și muncim ca și când am fi indispensabili. În Isaia 40:30-31, Dumnezeu ne aduce aminte că și tinerii obolesc și ostenesc. Numai El ne poate înnoi puterea cu adevărat.

4. Acordă-ți har

Ignorarea principiului sabbatic a contribuit în mare măsură la epuizarea mea. Deseori lucram șapte zile pe săptămână. Și am refuzat cu nechibzuință odihna sabbatică de care aveam atâta nevoie din respect pentru nevoile altora pe care le percepeam ca fiind mai mari.

În consecință, m-am văduvit de timpul de care aveam nevoie ca să mă încarc și să ascult ce are Dumnezeu să-mi spună. Am ratat, de asemenea, experimentarea harului.

În toila crizei mele, un consilier de încredere mi-a zis:

– Les, tu înțelegi harul în dreptul fiecăruia, numai în dreptul tău nu.

Avea dreptate. Mă înduram de toți, numai de mine nu.

Ca să eviți epuizarea, trebuie să-ți acorzi timp și har.

5. Acceptă dragostea

Cel mai important mod de a te feri de epuizare este să recunoști că Dumnezeu te iubește indiferent de performanța ta.

Dragostea lui Dumnezeu nu depinde de productivitatea sau perfecțiunea ta. El ne iubește pentru că suntem copiii Lui și fiindcă e în natura Lui să ne iubească.

Înainte să devină ucenicul lui Cristos, Pavel a fost sclavul performanței, Legea fiind tiranul lui. După convertire, Pavel a acceptat dragostea lui Dumnezeu ca un dar care întrece strădaniile sale.

În Romani 5:8, Pavel a declarat: „Însă Dumnezeu Și-a dovedit dragostea față de noi prin faptul că, pe când era păcătoși, Cristos a murit pentru noi.”

Când acceptăm deplin că Dumnezeu ne iubește exact așa cum suntem, avem libertatea să trăim cu bucurie pentru El – nu să ne străduim să ne ridicăm la înălțimea așteptărilor. Dragostea lui Dumnezeu poate restaura chiar și cea mai epuizată ființă umană.

Les Welk, consilier pastoral și vicepreședinte al Ministry Resources International din Kirckland, Washington, oferă asistență și consiliere pastorală pastorilor, misionarilor și lucrătorilor creștini cu normă întreagă. Fost pastor și președinte al Northwest Ministry Network, Welk slujește în prezent ca președinte al Mental Health Committee din cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu.